

Stručné zprávy.

Pondělí 24. září

Běloruský parlament je po volbách zcela bez opozice a Izraelský expremiér Olmert byl odsouzen k roční podmínce

Klaus vetoval druhý pilíř důchodové reformy, chybí prý konsensus

Podle Nečase Klaus některými rozhodnutími nepřispívá k stabilitě vlády

Police obvinila dva hlavní pachatele, kteří úmyslně míchali jedovatý metanol

Zavadil vzal před Nečasem zpět svá slova o nejhorší vládě od roku 1950

Zlatá bula sicilská opustila trezor, bude vystavena v Národním archivu

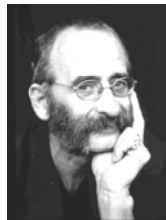
Tripartita se na rozpočtu neshodla, odbory ho dál odmítají

Počasí v Praze: skoro jasno, 20 stupňů

pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

V roce 1968 se část komunistů pokusila o vnitrostranický převrat, aby se dostala do výhodných finančních pozic, něco jako jsou dnešní čínští papaláši, zrovna nedávno se jednomu jejich vrcholnému soudruhovi zabil syn ve Ferrari a s ním dvě nahé slečny - otrokyně.

Přání mnoha soudruhů, mít peníze, nic nedělat (od toho jsou náměstkové), být populární, mocní. Jsou to prostí lidé, takže stačí jen mít ženský, chlast a být mocný pán.

Hodně soudruhů (občas se nazývají „dubčekovci“) po nezdařeném puči odešlo s rodinou do zahraničí, kde se jich ujali dělnické strany a dali jim teplá místa ve státní správě, na univerzitách, v museích a v knihovnách. Tito uprchlíci byli většinou řadoví členové a malí funkcionáři, kteří se báli, že přijdou doma o teplé místo, což se také mnohým, co neuprchli, na chvíli stalo.

Ta část vysokých papalášů, kteří zůstali v Praze, začala plánovat nový převrat a ten se v roce 1989 povedl, **a tak většina národa se tak dostala do většího srabu než byla před tím.** Soudruzi si rozebrali mezi sebou majetky a obyčejný občan, dělník, úředník, rolník, učitel, přišel i o sociální jistoty, které měl! Prosím čtenáře, aby si uvědomili, že nic není stoprocentní, a vzpomněli si na stalinské rčení, "když se kácí, les lítají třísky". Tím soudruzi chtěli říci, že občas tříska zasáhne nevinného. Takže i nevinný se občas dostal k penězům a soudruh nedostal nic.

Uvědomte si, následující článek psaný v Britských listech (které jsou od začátku skryté levicové) je bludný a kompletně zavádějící.

Zvolením komunistů se nevrátí starý řád a režim. Snad téměř všem „dělnickým“ politikům, Austrálii nevyjímaje, se jedná jen o to, aby se dostali k penězům, k majetku (a dopadnou pak jako výše zmíněný čínský funkcionář).

Dělničtí vůdcové jsou pod vedením velkých stran Ruska, Číny a bůhví koho a vedou svět od demokracie k novému systému otrokářství, kde 1% lidí je nahoře, v orientálním bohatství života a zbytek je dole, podívejte se jak dělnická strana Austrálie prodává zem čínským

společnostem, z Broome , z národní rezervace chtějí udělat jedny velké doly, v pozadí je indická důlní společnost, ale vlastněná (no, co myslíte) Číňany. U pobřeží je sice rodiště velryb, ale čínský environmentální výzkum prohlásil, že tam žádné velryby za celou dobu výzkumu neviděli, a protože tam bydlí jen malinkaté procento lidí, které nikdo neslyší a zbytek Australanů o tom neví, tak se jim to určitě povede.

Zvolením komunistů a dělníků se většina národa dostane do ještě většího srabu než je, ano za komunistů bylo líp, protože tenkrát bylo ještě kam zdrhnout.

Abychom si pomáhat.

Proč budu volit komunisty aneb Tahle země není pro starý

10.8.2012 - Radek Tůma *Britské listy*.

Jsem podruhé nezaměstnaný, a to jen proto, že zde lze beztestně tunelovat. Pracoval jsem v pěti zaměstnáních: první dvě byla ve státním sektoru, zbytek v soukromém. Dvě ze tří soukromých firem se staly obětí tunelování – jak symptomatické pro dnešní dobu. Já a mnozí jiní jsme přišli o práci, aby si nějací gauneři koupili další auta, vily, jachty. Skoupí akcie firmy, maso sežerou, vyplivnou kosti a jdou o dům dál. Znova procházím tím ponižujícím kolotočem hledání práce – když už se člověk vůbec dočká odpovědi, je to něco ve smyslu „my se vám ozveme“ (rozuměj: už nás neotravujte) nebo „opravdu si velice vážíme vašich zkušeností, ale s politováním vám oznamujeme, že byla dána přednost jiným kandidátům“ (rozuměj: jste starý).

Je mi 43 let a připadám si jako obtížný hmyz tváří v tvář arogantním manažerským a personalistickým frikulínům (krásný český novotvar z free, cool a in), navíc neumím anglicky, byť se to dnes požaduje pomalu i po řidiči ještěrky. Dělal jsem vždy v českých firmách s českými lidmi; co jsem tedy měl dělat - každý rok platit desetitisíce za kurs angličtiny, aby byla stále „živá“?

Národ demograficky stárne, ale my zde máme kult mládí. Chcete-li být úspěšní musíte být (či mít): týmový hráč s tahem na branku, iniciativní, aktivitní, asertivní, dynamický, flexibilní, kreativní, precizní, odolný vůči stresu, orientován prozákaznický a proaktivně, optimistický, s ochotou cestovat, mít zdravé ambice, english musíte mít fluent psanou i mluvenou (ano, i takovýchto jazykových hrůz jsou někteří frikulíni schopni), komunikativní, přátelský, mít osobní nasazení a schopnost stanovit si priority, mít schopnost zapálit se a žít daným produktem, vítat možnost cestování po celé ČR či Evropě, radostně přijímat nové výzvy, přenášet rádi své nadšení pro agilní vývoj na ostatní... A tak dále v duchu imbecilních frází novodobého manažerského newspeaku.

Je mi zle, když si pomyslím, že mě čeká dalších dvacet dva let, rvát se o to, aby se člověk uživil v tomto vlčím systému. A bude to – pokud se stávající trendy nezmění – stále těžší. Když přijde člověk o práci 5 let před důchodem – kde jej vezmou? Manuální pracovník už není tak zručný, nemanuální už nemá tak pružný mozek. Zbývá předčasný důchod, který je nižší a člověk je tak potrestán... za stáří. Kdo se důchodu nedožije, při stále se zvyšující hranici důchodového věku, ušetří státu ještě víc.

V páté třídě, na konci sedmdesátých let, mně a pár dalším výtečníkům náš třídní učitel vyčítal, že si nevážíme toho, že máme co jíst, a že naši rodiče mají práci, že si nedokážeme představit, jaké to bylo dříve. Proč by nás měla zajímat navždy mrtvá minulost, říkali jsme si. U nás socialismus zvítězil a postupem času měl zvítězit na celém světě, tak nás to učili, tak jsme tomu věřili. A hle, co se za zpěvu Sirén o svobodě a demokracii o jednu dekádu později nastartovalo – pane učitelé, přijměte moji omluvu, ať již jste mezi námi nebo ne. Jeden známý komentoval někdejší politická školení – o socialismu nám lhali, ale o kapitalismu ne. Petr Cibulka, který – pokud mě paměť neklame – vystupoval již krátce po tzv. sametové revoluci s tezí, že se jedná o privatizační puč, byl přehlížen jako zahořklý člověk, jemuž nenávisť zaslepila rozum. Vždyť přede, ehm, láska a pravda zvítězila, že. Jenomže ona především zvítězila neviditelná, ale opravdu neviditelná (a beztestně) ruka trhu. Komu se dnes, po 22 letech rozkrádání, korupce a rdoušení střední třídy, zdají jeho slova neadekvátní?

Můj kamarád, který byl dlouhodobý volič ODS, mi řekl, že bude volit komunisty. Proč komunisty – protože nekradou. Už ho nezajímají programy, tak jako tak irelevantní ve snaze politiků si především nahrabat. Tak se nám dnes smrskly ideje – volit ty, o kterých si myslíme, že nebudou týrat tuto zem. Když i takový John Bok, kterého nikdo nemůže podezřívat ze sympatií ke komunistům, má ve svém článku podobně zahořklý tón, co se jiného stalo, než že naše polistopadové panstvo dokonale zdiskreditovalo demokracii, popř. nastolilo to, čemu se dnes s oblibou říká demokracura?

Proč je stále více slyšet slova „zlatí komunisté“?

Vždyť komunisté kradli také, řeknou mnozí. Ano, ale kradli s mírou a ne na pět generací dopředu. Proti rezidencím dnešních špiček jsou vily tehdejších komunistů chudičkovými chatkami skromných milovníků přírody. Vždyť komunisté zavraždili Horákovou, Slánského a další, řeknou mnozí. Je tento režim humánnější, když nevráždí lidi přímo? Kolik životů mají na svědomí exekutoři, právníci, tuneláři a jiné hyeny? Může si umýt ruce jako Pilát? Ve svém okolí znám jeden případ člověka po padesátce, kterého propustili z práce. Novou si v této době, posedlé kultem mládí a dravostí, nenašel a spáchal sebevraždu. Měl ženu a dítě, byl dobrý člověk, jediná jeho chyba byla, že neobstál v surovém darwinismu dnešního kapitalismu.

Vždyť komunisté opovrhovali lidmi, řeknou mnozí. Snad ano, ale nedávali to tak najevo a neopovážili se označovat lidi jako lůzu. Vždyť za komunistů se musela držet huba a krok, řeknou mnozí. A dnes ne? Zvláště v dnešní době se ve strachu o práci nechají lidé šikanovat. Dříve jsme měli ideologický náhubek, dnes ekonomický.

Vždyť za komunistů byla dvojí morálka, řeknou mnozí. Ano a někteří pochopili tento nešvar tak, že pro jistotu nemají morálku žádnou – to je lepší? Že se jinak mluvilo doma a jinak na veřejnosti, platí i dnes – zkuste v současné době říci křivé slovo o některých dnešních posvátných kravách, např. o multikulturalismu nebo o tzv. diskriminovaných, sice nepůjdete do vězení, ale budete dehonestováni, v lepším případě ignorováni.

Vždyť především komunisté se po sametu dostali k majetkům, díky předchozím vazbám, řeknou mnozí. Odhaduji, že to především byli ti, co „byli u komunistů“, tedy ti, kteří dnes

budou věřící, zítra ateisté, pozitří komunisté, další den kapitalisté a další třeba feudalisté – podle toho, kde je plné koryto.

Vždyť komunisté a jejich 40 let plánovaného hospodářství mohou za dnešní ekonomický marasmus, řeknou mnozí. Je však zajímavé, kolik stovek miliard bylo po jejich špatném hospodaření k rozkradení! Ovšemže se potom díky tempu a kontinuitě rozkrádání můžete dalších dvě stě let vymlouvat na 40 let socialismu, že páni politici. Vždyť za komunistů nebyla svoboda, řeknou mnozí. Jenže svobody se nenajím, navíc dnes tu máme svobodu krást na jedné straně a svobodu se nechávat okrádat na straně druhé. Když jsem sledoval film Sama v čase normálnosti, příběh z doby normalizace, éry – jak se dnes s oblibou říká – bezčasí a šedě, kdy se strach vplížil i do snů, žádnou úseň jsem nepocitoval, naopak jsem si říkal – jak rád bych vyměnil tehdejší starosti za dnešní. Nesnášel jsem stádovitě první máje a jiné manifestace, fronty a ideologické fráze (ty, co se týče pitomosti, jak píšu výše, dnešní manažeři mnohonásobně překonali), ale to bylo vše. V rodině jsme na politiku občas zanadávali, ale vcelku jsme politikům věřili, i směru, kterým nás vedli. Na rozdíl od dnešní naprosté deziluze, kdy začít debatu o politice je spolehlivý recept, jak si zkazit náladu.

Vždyť za komunistů nešlo svobodně cestovat, řeknou mnozí. To dnes nemohu také, protože na to nemám peníze. Ovšem v okruhu blízkého pohraničí je tato svoboda cestovat potřebná více než kdy jindy: abychom s nižší kupní silou mohli nakupovat levněji než u nás v zemích s vyšší kupní silou. Že to kandidát na prezidenta P. Sobotka považuje za pozitivum, je buďto ukázkou cynismu nebo hlouposti. A ty fronty za komunistů, řeknou mnozí. Nu ano, dnes se fronty na banány nestojí, dnes se stojí fronty na pracovních úřadech. Víte, že bych raději stál frontu na banány?

Říkal jsem si, co se to s touto zemí stalo, když je dnes možné, aby exekutor nezaplacenou pokutu v MHD vyšrouboval na desetitisíce, aby telefonní operátoři, banky a státní úředníci neomaleně okrádali občany, aby podomní prodejci elektřiny lhali lidem o slevě, aby je přiměli uzavřít nevýhodnou smlouvu, aby důchodci na předváděcích akcích trpěli hlad a žízeň, hrozby, že nebudou dovezeni domů a další odporné praktiky, jen proto, aby byli donuceni ke koupi nehorázně předražovaných zbytečností? Aby byl člověk pořád ve střehu, kdo se ho chystá obelhat, okrást, přepadnout? Jenže lidé jsou pořád stejní a těchto zrůd je asi v každé době zhruba stejné procento – to jen těmto nový režim jim umožnil vylézt z děr. Nebudu už nikdy volit demokratickou stranu, za těch 22 let jste mi, páni demokraté ukázali, jak to umíte – plundrujete zemi hůře než nějakí cizí okupanti. Zloději! Bezmocí a vztekem začínaly revoluce a vy děláte, co můžete, abyste si i z netečných udělali nepřátele. Nebudu volit staré tváře s novým logem, které se opakovaně vynořují, aby vše údajně napravily a následně, dostanou-li se k moci, nezmění se nic. Nebudu volit extremisty, byť některé z jejich metod by jediné na naše demokratické mocipány platily. Budu volit podle své zkušenosti – půl života jsem prožil v socialismu a nebyl to špatný život, byl mnohem důstojnější než dnes. Jak málo stačilo ke štěstí – mít práci, zabezpečenou rodinu, nebát se budoucnosti, nebát se pořídit si děti a nebýt mocnými považován a označován za lůzu. Nenávídím tento režim, který mi vzal dvě dobré práce. Budu volit komunisty.

Úterý 25. září

Obama prohlásil, že USA nedopustí, aby měl Írán jadernou zbraň
Agentura Standard & Poor"s zhoršila výhled ekonomiky eurozóny
Vláda podle Nečase plánuje zúžení prohibice, nikoliv její ukončení
V rámci omezování byrokracie plánuje MMR nový úřad pro kontrolu veřejných zakázek
Šťastný odmítl výzvu TOP 09 s tím, že problémy způsobují jeich socialistické návrhy
Středočeským starostům se nelíbí dotování přes Regionální operační program
Škoda Auto postaví v Mladé Boleslavi testovací centrum motorů za 850 MKč
EK navrhuje Česku škrtnout 25 miliard, bude se ještě vyjednávat
Počasí v Praze: skoro jasno, 24°C

Středa 26. září

Kongresman West kritizoval Obamův pacifistický projev v OSN a Řecko a Španělsko ochromily stávky provázené demonstracemi
Byla zrušena prohibice na alkohol vyrobený před rokem 2012
Zemědělské odbory odvolaly stávku, odboráři o ni neměli zájem a Ministři schválili návrh rozpočtu na příští rok s deficitem 100 GKč
Maturity mají mít jednu úroveň, povinné předměty zůstanou dva a Poslanci schválili vyšší zdanění cigaret, snížení daně u nafty ne a Filip a Zaorálek jsou pro pevné koaliční vládnutí v krajích
Počasí v Praze: oblačno, 25°C

Čtvrtek 27. září

Řecká koalice se dohodla na úsporách, Řekové je ale odmítají
Abbás požádal, aby se Palestina stala nečlenským státem OSN
Vláda předložila PS rozpočet, podle socialisty Mládko tak porušuje zákon
Heger zmírnil prohibici, může se prodávat tvrdý alkohol vyrobený loni a dříve
Rebelové z ODS navrhli rozsáhlé změny ve vládním stabilizačním balíčku
Legislativní rada vlády doporučila vládě ke schválení finanční ústavu
Registr vozidel je stále plný chybně uložených dat
Expertní mise WANO v Dukovanech skončila
Počasí v Praze: zataženo, 18°C
°C

Pátek 28. září

Itálii zasáhla stávka zaměstnanců veřejného sektoru
Zmírnění prohibice v ČR přivítali zástupci EK i všech členských zemí
Ve Staré Boleslavi se konala Svatováclavská pouť spojená s tradiční mší
Klaus vyzval k obraně tradičních hodnot, na něž útočí pokrokaři všeho druhu
Na Klause vystřelil muž z plastové pistole, ochranka se ani nepohnula
Ústecká ČSSD i ODS si myjí ruce nad zpronevěrou v ROP Severozápad a Kvůli výměně výhybek nejedzí až do neděle pražské metro na trase A
V Kralupech se do sebe pustily dvě skupiny levicových radikálů
Počasí v Praze: oblačno, 19°C

Víkend 29. – 30. září

Rusko v OSN obvinilo Západ ze zhoršování krize v Sýrii
Nacista, resp. komunista Grass oslavil izraelského špiona Vanunua
Socialisté nabízejí schválení rozpočtu výměnou za předčasné volby a Kalousek je pro zdanění metanolu - pokud to ale nepoškodí výrobc
Komunista Vondrouš byl obviněn z výtržnictví, šéf ochranky rezignoval a GIBS šetří útok na Klause jako porušení povinností strážní služby
Bobošíková oznámila, že získala 50 tisíc podpisů pro přímou volbu
Karlovarská policie zatkla dealery pančovaného alkoholu
Počasí v Praze: vyjasnění, až 18°C

Pondělí 1. října

Parlamentní volby v Gruzii vyhrála zřejmě opoziční koalice
USA chtějí podle Sýrie použít chemické zbraně jako záminku k útoku
Protikorupční policie zatkla na ministerstvu práce náměstka a ředitele IT
Nejen z ČSSD, ale i z TOP 09 zazněla výzva k Drábkově rezignaci a Volba prezidenta bude 11. a 12. ledna, druhé kolo o 14 dní později
Záznam hovoru prezidentovy ochranky může být podvrh, říká GIBS
ČSÚ údajně zfalšoval údaje o počtu seniorů v České republice
ÚOOÚ dostal anticenu, brání zveřejňovat videa z jednání obcí
Počasí v Praze: zataženo, 15°C

Úterý 2. října

V Gruzii zvítězila opozice, Saakašvili uznal porážku
Španělsko je prý připraveno požádat eurozónu o pomoc
Tržní hodnota Googlu poprvé překonala hodnotu Microsoftu
Drábek odvolal náměstka Šišku, nahradil ho šéfem svého kabinetu
Joch označil Klause za kremlofilního ufnukance, a tak u Nečase skončil
Duka vyjádřil Klausovi solidaritu, má obavy o demokracii v Česku
Exministr Gustav Slamečka rezignoval na post šéfa ČD Cargo
Na Hodonínsku zprovoznili zásobník plynu, stál skoro 1 GKč
Počasí v Praze: vyjasnění, 21°C

Středa 3. října

Německo si připomnělo 22. výročí svého sjednocení
Brusel chce radikálně posílit svou moc nad ekonomikami zemí eurozóny
Vláda schválila státní garance za půjčku MMF ve výši 63 GKč
Ministr Drábek rezignoval na svou funkci, skončí k 31. říjnu a i Rezignoval i šéf dozorcí rady pražského dopravního podniku Nouza
Odboráři se zapojili do předvolební kampaně výzvou, aby lidé nevolili koalici
Policie zatkla náměstkyni karlovarského primátora Makkiehovou
Roithová získala 50 tisíc podpisů nutných pro boj o Hrad
Počasí v Praze: jasno, 21°C

Čtvrtek 4. října

EU docházejí peníze, Česko musí poslat do Brusele 5 GKč
Podle europoslance Březiny má Oettinger spadeno na naše JE
První debatu mezi Obamou a Romneym vyhrál jednoznačně Romney
TOP 09 s hledáním Drábkova nástupce nespěchá, spíš mluví o konci vlády
Gauck s Klausem navštívili Lidice a setkalí se i s přeživšími tragédie
Rada postižených chystá ústavní stížnost kvůli sociálním kartám a MPSV je připraveno prověřit zakázky, u nichž se objeví pochyby
ÚS odmítá stížnost exekutora proti rekordní pokutě 350 000 Kč
Počasí v Praze: zataženo, večer dešť, 21°C

Pátek 5. října

Chudší země EU odmítají výraznější škrtý v podpoře regionů
SÚJB se vyjádřil ke Sdělení EK (Evropské Komise) k výsledkům zátěžových testů jaderných elektráren.
Odchod Drábka z čela ministerstva je podle ČSSD předvolební trik a Vláda asi navrhne zrušit Sládkovvu republikánskou stranu SPR-RSČ
Letiště Praha bylo přejmenováno na Letiště Václava Havla
Praha a **V Praze bylo otevřeno muzeum filmového režiséra Karla Zemana**
Dlouhý má 50 tisíc podpisů, může kandidovat na prezidenta
Soud zamítl Rathovu žádost o propuštění z vazby
Počasí v Praze: zataženo, větrno 19°C

Víkend 6. října – 7. října

Izrael sestřelil další bezpilotní průzkumné letadlo
Británie vydala pět muslimských teroristů do USA
Cameron je připraven vetovat rozpočet EU i omezit imigraci
Rychetský by možná pokračoval, kdyby mohl mluvit do obsazení ÚS
Lepší než nejistota je dohoda na předčasných volbách, prohlásil Stanjura
Zavadil tvrdí, že vláda vytváří prostor pro rozkradení penzí a zdravotnictví
Protikomunistický odbojář Paumer má pamětní desku v Poděbradech
Centrem Prahy prošel průvod Romské hrdosti neboli Roma Pride
Počasí v Praze: po dešti vyjasnění, pokles z 22 na 12 stupňů

KOCOVINA

Jeden soudruh, co dřív bejval velký zvíře ve straně, teď je slavnej podnikatel, proto koukám nasraně

“Čest práci" mě tenkrát zdravil v ošumělým obleku teď mi kyne z Mercedesu, to je, lidi, ke vzteku.

Lenina měl na své klopě dneska mu tam sedí pták místo vodky pije whisky a já smažím bramborák

Co mě nejvíc překvapilo, odhodil srp s kladivem připadám si jako debil zírám jak vůl s údivem

Denně slyším, jak tu lítaj Miliardy ve vzduchu,

já mám jak dřív stejný hovno a jsem pořád na suchu.

Na letišti chlapy líbal, on govoril "Rebjáta" mě snad, lidi, trefí pepka, pak chtěl vstoupit do NATA

O Marxovi, Engelsovi, vedl velké proslovy a teď lítá Jumbo Jetem na Kanárský ostrovy

Když jsem cinkal u Václava, nebudu vám, lidi, lhát, věřil jsem, že Čechy změnil sedmnáctej listopad,

že tu bude spravedlnost, pokora a morálka
Lidi, já jsem větší blbec, nežli víla Amálka...

CO SKUTEČNĚ STOJÍ ZA OTRAVAMI METHYLALKOHOLEM

Je to businnes pro velké západní chemické koncerny.
Proč?

Methanol vyrábějí a prodávají významné západní chemické koncerny, které měly už podíl v hitlerovském Německu na likvidaci milionů lidí v koncentračních táborech (nervové a jiné plyny v plynových komorách koncentračních táborů...
Do roku 2010 do České republiky Methanol téměř se nedovážel.

Proč?

Protože při výrobě nemrznoucím směsí nejen do aut, NESMĚL být dle zákona v platném znění používán Methyalkohol (Methanol) CH3OH).
Proč nesměl být Methanol používán?
Poněvadž Methylakohol je velmi jedovatá látka, která způsobuje závažné a nevratné degenerativní poruchy nervové. Methylalkohol se užívá v průmyslových odvětvích jako levnější ředidlo barev a laků, při výrobě vysoce rakovinotvorného formaldehydu,v chemických laboratořích....

A jak je tomu nyní?

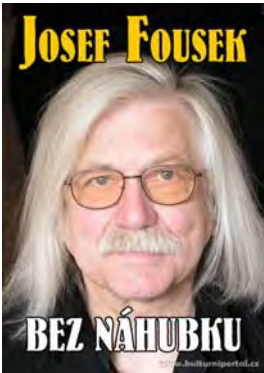
V roce 2010 vyšla směrnice Evropské unie, která zrušila zákaz používání Methanolu do rozmrazovacích směsí a ostřikovačů do aut !!!
Pročpak asi?

Jedná se o lobby německých a západních chemických koncernů, které vyrábějí miliony tun Methylalkoholu a ovládají, jak známo, úředníky v Bruselu. Nikoli úředníci zvaní EU, ale představitelé chemických koncernů diktují legislativní předpisy platné v EU. Copak jim záleží na zdraví a lidských životech? Jen peníze, co zde v EU rozhoduje! Česká republika -členský stát EU, naprosto bez uvážení také provedla zrušení zákazu o používání Methylalkoholu. V legislativě ČR od r. 2010 je povoleno používat rozmrazovací ,odstřikovací směsi do aut osobních, nákladních, TIR a speciálních vozidel....s vysoce-nebezpečným Methylalkoholem. Dovážený Methylalkohol ze západu je levnější než u nás po desetiletí a i století vyráběný Ethanol.

U nás vyráběný Ethylalkohol (Ethanol C6H5OH) se vyrábí zkvašováním cukerných roztoků.
Methylalkohol v západních chemických koncernech je vyráběn synteticky hydrogenací kysličníku uhelnatého. A tak, vážení občané České republiky, nyní, kdy se i blíží zimní období, neopomeňte při nákupu rozmrazovacích směsí do ostřikovačů skel se pořádně podívat na etiketu, co směs obsahuje. Používáte-li směs s obsahem Methylalkoholu, přiděláváte problém svém zdravotnímu stavu, dětem, které v autě vezete.. Vdechujte totiž látku, která degenerativně působí na váš nervový systém.

ZÁVĚR:

POLICIE KLADE ZA VINU, ŽE TI, KTERÍ PANČOVALI ALKOHOL METHANOLEM, MUSELI přece ODBORNĚ VĚDĚT, JAK JE TO NEBEZPEČNÉ, PTEJME SE, JAK JE TEDY MOŽNÉ, ŽE A) ABSOLVENT VYSOKÉ ŠKOLY CHEMICKO-TECHNOLOGICKÉ A MINISTR FINANČÍ A ČLEN VLÁDY ČR B) MINISTR ZDRAVOTNICTVÍ A ČLEN VLÁDY ČR C) MINISTR ZEMĚDĚLSTVÍ A ČLEN VLÁDY ČR TOHLE VE SVÉ ODBORNOSTI NEVĚDĚLI A PŘESTO PŘIJALI NAŘÍZENÍ EU, A V ROCE 2010 ZMĚNILI V ZÁKONĚ, ŽE MŮŽE BÝT POUŽÍVÁN VYSOCENEBEZPEČNÝ A ZDRAVÍ ŠKODLIVÝ METHANOL MÍSTO PŮVODNÍHO ETHANOLU ? ?

Robert Vano emigroval ako 17-ročný, adoptovali ho Američania

Narodil sa v Nových Zámkoch, emigroval do Talianska, adoptovala ho rodina z Ameriky a dnes fotí Robert Vano (64) české celebrity.

Keď sa mi naskytla príležitosť urobiť rozhovor s fotografom Robertom Vanom, viacerí kolegovia zhíkli, že to je šanca, ktorú treba využiť. Priznám sa, mne to meno nič nehovorilo. „Vy ste ešte veľmi mladá,“ povedal mi Robert Vano, keď sme sa stretli. Fotí mladých chlapcov, módne editoriály či portréty. Pred jeho objektívom stáli Václav Havel, Adriana Sklenářková, Lucie Bílá, tehotná Tereza Maxová či Iveta Bartošová. „Známe tváre vedľa, že keď majú dostať za produkciu 300-tisíc korún, tak sa musia hodinu usmievať, hoci sa im nechce. No a potom sa sťažujú – agentúram, grafi kom... Aby im dali preč vrásky a urobili väčšie ústa. Pani Janžurová sa zase sťažuje, že prečo ste mi dali preč tie vrásky, keď, ku***, som na každej z nich ťažko robila celý život, tak mi ich vráťte!“

Bez peňazí

Robert Vano sa narodil v Nových Zámkoch, kde prežil šťastné detstvo. No prišiel zlom. „Keďže ma nevzali na vysokú, povolali ma na vojnu. Tam som ist' nechcel, pretože som sa bál. V škole som nevedel ani kozu preskočiť. Predstavoval som si, že budem stáť sám v poli so psom na hraniciach. U babičky som večer ani na záchod nešiel sám, lebo som mal strach,“ opisuje začiatok svojej dlhej cesty do Ameriky, na ktorú sa vydal s kamarátom Jarom a jeho priateľkou Evou. O plánovanom úteku nepovedali nikomu. „Keby som mal brata, ani len jem by som to nepovedal. Nikdy ste nevedeli, kto bol udavač. A keby som to povedal mame, hneď by zavolala policajtov. Pretože žiadna mama nechce, aby jej dieťa ušlo. Ona vedela, čo všetko sa môže stať.“

S rodičmi a so sestrou na Vianoce 1957 v Nových Zámkoch.

Na útek sa vydali bez peňazí. Kamarát Jaro vzal otcovi magnetofón, Robert tomu svojmu ukradol zbierku známok. O svojom pláne povedali len kamarátom z ulice, s ktorými sa stretávali každý večer pri divadle. Tí ich vypevradili na stanicu. „Pri okienku sme povedali, že máme 4-tisíc korún, a spýtali sme sa, kam najďalej by sme mohli dostať lístky. Dnes viem, že keby som za tým okienkom sedel ja ako dospelý človek, bolo by mi to podozrivé. Tá pani nám však povedala, že môžeme ísť do Varny. Ani sme nevedeli, kde to je. Vlak išiel cez Maďarsko a Juhosláviu. Nikto sa nás na nič nepýtal. Mali sme občianske s doložkou na cestu do Bulharska.“

Železná opona

Pred odchodom sa zoznámili so študentmi žurnalistiky zo Záhrebu. Po príchode do Juhoslávie ich mali kontaktovať. „Keď vlak prišiel na hranice Maďarska s Juhosláviou, všetci, čo cestovali ďalej, museli ísť do prvého vagóna, kde nás zavreli, aby nik nevystúpil. Keď sme prišli do Záhrebu, vyliezli sme cez záchodové okienko.“ Kamaráti na nich už čakali. Na pár dní ich ubytovali, zohnali im peniaze a odviezli ich na hranice s Talianskom. „Počkali sme, kým sa zotmie, a prešli sme na kraj lesa. Bol tam široký pás ostnatého drôtu položený na zemi. To bola železná opona. Jaro povedal, aby sme sa vyzliekli, nech sa nám nezachytávajú šaty. Bol sneh, hrozná zima. No najhoršie bolo, že na poli stáli drevené veže, kde hliadkovali vojaci, ktorí svietili pozdĺž ostnatého drôtu. Jaro povedal, že musíme ísť rýchlo, kým svetlo prejde z jednej strany na druhú.“

Talianski pohraničiarri boli na utečencov zvyknutí. Troch mladých emigrantov zabalili do diek a odviezli do utečeneckého tábora. Až tam si vypočuli hrozivé historky o ľuďoch, ktorí nemali ani zďaleka také šťastie ako oni traja.

„Rodičia s dvomi deťmi sa plavili v člne, v zátokke na nich začali strieľať a prežila len mama s jedným dieťaťom. My sme boli mladí, nevedomovali sme si, čo sa nám môže stať, mysleli sme si, že len starí ľudia umierajú.“

So sestrou Erikou v Budapešti v roku 1985.

Cesta do New Jersey

Hoci v tom čase dovŕšili 18 rokov, podľa amerických zákonov boli maloletí. A keďže terstský lágér bol dotovaný americkou organizáciou, platili v ňom tamojšie zákony. Mladých si teda mohli buď nechať tri roky v tábore, alebo ich umiestniť do náhradných rodín. A tak sa Robert Vano dostal do Ameriky. „Keď už som bol v Amerike, vždy počas omše farár hovoril o deťoch z lágrov, ktoré potrebovali pomoc, že či by sa ich niekto ujal. A presne takto som sa dostal k svojej rodine do New Jersey. Jara s jeho dievčaťom si adoptovali do Švédska,“ vysvetľuje. „Možno až niekedy v tridsiatke som si uvedomil, aké som mal šťastie. Počul som o deťoch, ktoré poslali do Južnej Afriky, a prvé, čo im dali do ruky, bola zbraň.“

S rodinou sa telefonicky skontaktovať nemohol, keďže jeho adoptívni rodičia nemali peniaze. „Napísal som pohľadnicu a mame ju domov priniesli policajti. Otca zavreli na tri mesiace, prišiel o prácu. Mama bola vtedy tehotná, čakala môjho brata a stále ju vypočúvali. Keď zostarla, dostala alzheimera a stále sa jej všetko vracalo. Uvidela uniformu, hoci len poštársku, vždy omdlela. Ešte horšie bolo, keď desať rokov po mne utiekla moja sestra. Mama skolabovala, pretože jej hovorili, aká musí byť zlá matka, keď od nej deti utekajú.“

Návrat domov

Po piatich rokoch dostal pán Vano americké občianstvo a chcel sa vrátiť domov, no nedali mu vízum. „Keď som oň vo Washingtone žiadal, po týždni mi prišiel list, že Československá ambasáda sa rozhodla ,tentoraz vám neudeliť víza, skúste nabudúce‘. Ale či nabudúce bude zajtra, alebo o desať rokov, som nevedel. Tak som to skúšal 25 rokov. A v roku 1990 som sa vrátil.“

Stretnutie s mamou v Splite v roku 1985.

Mladšieho brata, ktorý sa narodil po jeho úteku, nepoznal vôbec. „Prvýkrát som ho videl, keď mal 24 rokov. Rodičia mi veľmi chýbali. A vôbec, toto je môj domov. Na papieri môžete mať napísané čokoľvek, no odtlačky prstov ani myslenie nezmeníte, nevymažete celých 17 rokov, detstvo...“ vraví o dôvodoch svojho návratu. „Babička mi vždy hovorila, že každý muž by mal ísť na sedem rokov do sveta, a keď sa vráti domov, mal by vedieť sedem rečí, usadiť sa, postaviť veľký dom a zasadiť strom. Jediné, čo

ma ťahalo domov, bola moja mama, všetko ostatné sa zmenilo. Keď mama pred pár rokmi zomrela, zrazu som sa nemal na Slovensko za kým vracáť. Dnes som šťastný, že mám novú motiváciu, keďže tu vznikla galéria nesúca moje meno a vďaka nej môžem zasadiť ten pomyselný strom. Stretávam sa so šikovnými mladými fotografmi, organizujeme workshopy, stretnutia, pripravujeme výstavy známych ,veľkých fotografov‘ zo sveta, ale aj z Česka a zo Slovenska. Som veľmi rád, že môžem mladým talentom odovzdať to, čo som sa vo svete naučil. Najbližšie sa s nimi stretnem v krásnom prostredí Art Hotela Kaštieľ v Tomášove, kde ich budem učiť, ako sa fotografujú portréty a akty.“

Bohatý nie je

V roku 1992 vznikla myšlienka na česko-slovenské vydanie magazínu Elle. „Dostal som ponuku robiť kreatívneho riaditeľa. Hoci nemám žiadnu školu ani som sa dobre neučil. Učitelia hovorili, že zo mňa nič nebude. Vtedy sa ozvalo moje ego. Myslím, že väčšina z nás tam prišla odniekiaľ, kde varili kávu, a zrazu z nich boli šéfovia. Bolo to dosť hipisácke obdobie, v Prahe bolo vtedy veľa cudzincov,“ spomína pán Vano.

„Učitelia hovorili, že zo mňa nič nebude,“ spomína Robert Vano.

Keď sa vrátil, nerozmýšľal nad tým, že to bude navždy, no Praha sa stala jeho domovom. Žije v malom byte a rád varí. Najradšej jedlá, ktoré robievala jeho babička. Panuje chýr,

že fotografi sú bohatí. Robert Vano tvrdí, že nie je, hoci by mohol byť. „Mal som veľký byt, z Ameriky som bol na to zvyknutý. Keď sa začala kríza, pohádal som sa so sestrou, lebo som jej povedal, že má syna psychopata, ktorý len sedí za počítačom. Ona povedala, že psychopat som ja, lebo vyhadzujem do vzduchu peniaze za byt, v ktorom ani nebyvam, keďže pracujem vonku. Doma len spím, tak načo toľko štvorcových metrov? Dievčatá sú múdrejšie, vidia veci inak. Uznal som, že je to pravda, predal som byt a kúpil som si oveľa menší. Má asi 35 štvorcových metrov, ale napríklad taká Coco Chanel žila na piatich metroch. Ja hovorím – malý byt, malý bordel,“ dodáva šarmantný fotograf.

V porote súťaže Elite Model Look 2002

Najvšestrannejšie zviera je muž, pretože:

- keď je zaľúbený, je somár
- keď sa ožení je vlk
- keď sa neožení, je osamelý vlk
- keď podvedie manželku, je neverný pes
- keď ho podvedie manželka, je paroháč
- keď sa znovu ožení, tak sa to nedá porovnať s ničím, lebo také sprosté zviera na svete neexistuje!

Klaus: Konflikty by se neměly řešit zvnějšku

New York - Český prezident Václav Klaus v úterním projevu na zasedání Valného shromáždění Organizace spojených národů zpochybnil úspěšnost různých mezinárodních mírových misí či vyjednávacích týmů. Podle něj motorem jednání musejí být především domácí představitelé, jako tomu bylo například při dělení Československa. Mezinárodní společenství by nemělo podléhat pokušení vnucovat stranám konfliktu řešení zvnějšku.

Mandát jednajících stan by se proto podle Klause měl opírat o místní zvyklosti. Světové společenství nesmí podléhat pokušení zvnějšku vnutit stranám konfliktu řešení, které sice považuje za správné, jež ale mnohdy nesouzní s dlouhodobým spontánním vývojem v dané zemi nebo v regionu, uvedl český prezident, který ve své funkci před Valným shromážděním vystoupil naposledy.

"Je třeba si klást také otázku, jaký je úspěch mírových jednání a mezinárodních misí. Zlepší vnější intervence situaci, nebo naopak ji zhorší, protože zablokuje spontánní procesy, které by v regionu nastolily stabilitu možná za cenu menších obětí, než si vyžádala vnější intervence? Je například vývoj v Iráku, stále otevřená kyperská otázka nebo nezávislost Kosova úspěchem OSN, nebo nikoli?" poznamenal Klaus, který kvůli tradičnímu nedodržení časového rozvrhu ve všeobecné rozpravě VS OSN na své vystoupení oproti původním plánům čekal zhruba o hodinu a půl déle.

Ve svém projevu se přitom dotknul situace v Sýrii zmítané občanskou válkou. "Není pochyb o tom, že situaci v Sýrii musíme vidět v širší a delší perspektivě. Neměli bychom pouze vědět, co máme udělat dnes, ale také co máme udělat zítra a pozítří. Obávám se, že to je nejpodstatnější poučení z jiných podobných problémů, v poslední době z vojenské intervence v Libyi, která jasně ukázala, že vojenskou silou stabilní řešení nalézt nelze," řekl prezident.

Česko by podle něj Sýrii přálo obdobný přechod k demokracii, jaký zažilo samo, v současné době ale nevidí uskutečnitelné řešení. Nyní je tak nutné pomoci především místním lidem, kterých se "neospravedlnitelná situace v zemi dotýká". Klaus připomenul, že ČR již například poskytla lékařskou pomoc syrským uprchlíkům.

Ještě před svým projevem prezident v rozhovoru s novináři prohlásil, že situace v Sýrii je komplikovanější, než se uvádí v médiích. "Já si prostě nedovedu představit, že by bojovali osamocení, izolovaní občané Sýrie s vládní armádou. S čím by bojovali? To přece není možné. Jestli bojují s armádou, tak musejí mít těžké zbraně. Jestli mají těžké zbraně, tak to není izolovaná, nahodilá skupinka protestujících. Takže já bych i v této věci mluvil o Sýrii trochu vážněji," řekl.

Česky, které se prosadily v zahraničí, dostaly ocenění

Ája Vrzáňová, Tereza Maxová a Jiřina Šilhánová

Praha - Pětice Češek, jejichž význam přesáhl hranice země, převzalo v sídle Senátu krajanské ocenění Významná česká žena ve světě. Cenu získaly bojovnice za lidská práva Olga Hrubá, exilové aktivistky Libuše Paukertová-Leharová a Jiřina Šilhánová, jazykovědkyně Marie Majtánová a modelka a zakladatelka charitativní nadace Tereza Maxová.

"Naše cesty opravdu byly velice rozličné, šly z různých bodů do různých zemí v různých údobích a měly různý dopad. Ale spojovalo nás úsilí pro tuto zemi. Ocenění jsme dostaly kvůli tomu, že jsme dokázaly určitou loajalitu a věrnost této zemi, zemi krásné, zemi milované," řekla jménem oceněných Paukertová-Leharová.

Cenu uděloval Mezinárodní koordinační výbor zahraničních Čechů, v jehož čele stojí krasobruslařka Ája Vrzáňová, ve spolupráci se senátní komisí pro krajany.

Ocenění jsou udělována od roku 2003, nikoliv ale každoročně. Letos byla předávána teprve popáté a zároveň poprvé v rámci oslav Dne české státnosti. Na slavnostní ceremoniál kvůli tomu přijely i některé dříve oceněné laureátky, například tenistka Hana Koželuhová, zakladatelka Ligy proti rakovině Eva Siracká, zakladatelka humanitárního hnutí Stonožka Běla Jensen nebo Mathilda Nostizová, která dlouhodobě pomáhá zrakově postiženým.

Hlavní cenou je bronzová soška, která symbolizuje ženu - rodičku rodící se z vejce. Její autorkou je česko-kanadská sochařka Lea Vivot. Laureátky dostaly také zlatou brož s českým granátem.

Čechoameričanka **Olga Hrubá** je bývalou spolupracovnicí Milady Horákové; z USA vedla kampaň za její záchranu. V rámci nenásilného boje s komunistickou totalitou se zasazovala například o osvobození ruského disidenta Alexandra Solženicyna a obhajovala jako jedna z prvních hnutí Charta 77. Získala osobní ocenění od někdejšího amerického prezidenta Ronalda Reagana. Za jeden ze svých největších úspěchů považuje záchranu sedmi sibiřských křesťanů tím, že přiměla americký Senát udělit jim výjimečně občanství USA.

Další Čechoameričanka **Jiřina Šilhánová** cenu dostala za svou aktivitu v krajanských spolicích, za svůj podíl na záchraně České národní budovy v New Yorku nebo za získání financí pro výuku českého jazyka na Kolumbijské univerzitě.

Libuše Paukertová-Leharová, která působila v organizacích OSN v Ženevě, získala cenu také za práci mezi krajany a za své úsilí o prosazení práv žen a tělesně postižených.

Odbornice na slovanské jazyky **Marie Majtánová**, která žije v Bratislavě, byla oceněna i za svou literární činnost, například za knihu Pročpohádky, které vysvětlují přírodní anomálie, nebo studii Praslovanské kořeny názvů českých hub.

Tereza Maxová cenu dostala zejména za charitativní činnost. Nadace s jejím jménem od roku 1997 poskytla pomoc ve výši 200 milionů korun a má patronát nad 24 000 dětmi, které jsou nuceny žít v dětských domovech. Ocenění věnovala těm, "kteří neměli to štěstí vyrůstat ve šťastné rodině".

Otroctví vymizelo? Nikde není tak rozšířené jako v Mauritánii

Mbarka Mint Ahajmedová poprvé potkala svého otce v den, kdy ji přinutil, aby se stala jeho otrokyní. Potřeboval nového poskoka a jelikož Mbarka byla plodem znásilnění její matky, rovněž otrokyně jejího otce, byla podle jeho slov jasnou volbou.

"Jelikož má matka byla otrokyní mého otce, jeho žena nás všechny brala jako osobní vlastnictví. Bylo pro ni zcela normální nakládat s námi dle libosti," vypověděla později Ahajmedová aktivistům za zrušení otroctví, takzvaným abolicionistům.

Ve službě dřela denně bez přestávek a po dosažení dospělosti ji syn jejího pána pravidelně znásilňoval, píše britský lista Guardian.

Příběhy jako je ten Mbarky Mint Ahajmedové jsou v Mauritánii běžné. Zrušení otroctví v roce 1981 ani jeho kriminalizace o 26 let později na pozůstatku tradičního trans-saharského obchodu s otroky starém staletí mnoho nezměnilo. V odlehlých končinách této rozsáhlé pouštní země podle aktivistů za zrušení otroctví i bývalých otroků tento starý zvyk stále vzkvétá. Úřady se k věci nevyjadřují, nebo se ji snaží zamést pod koberec.

Zkostnatělý kastovní systém stále straní potomkům arabských dobyvatelů výrazně světlejší pleti, kteří jsou bráni za šlechtu, kdežto tmavší Maurové a černí Afričané žijí na okraji společnosti. Až 800 tisíc členů národa čítajícího 3,5 milionu lidí je majetkem někoho jiného.

Otroctví je ale často těžké odhalit. V zemi, kde téměř polovina populace žije za necelé dva dolary denně (asi 41 korun), pracuje mnoho otrokářů po boku svých otroků a jsou k nerozeznán jeden od druhého. Mnohé oběti se navíc ani za otroky nepovažují.

Podle abolicionisty Bubakara Masúda dnešní otroci v Mauritánii nemají vůbec představu o svobodě. "Dnes máme takový typ otroctví, o kterém se americkým plantážníkům mohlo zdát. Otroci věří, že jejich stav je předpokladem k cestě do ráje," popisuje Masúd.

Statistiky nabízejí smutný obrázek. Mauritánský soudce říká, že situace se na základě jedné úspěšné žaloby jen tak nezlepší. Otroci navíc sami s úřady nespolupracují. "Nedávno mě tři uprchlé děti slyšely říkat, že chci uvěznit jejich pána. Okamžitě začaly v hrůze naříkat. Z ničeho nic změnily výpovědi, řekly, že s nimi vždycky bylo zacházeno dobře, že je pán krmil a poskytoval jim přístřeší. Chtěly se k němu vrátit," vypráví soudce.

Útěk z otroctví nezaručuje svobodu. Proti uprchlíkům se často postaví jejich vlastní příbuzní a nevládní organizace proti otroctví jsou terčem policejních zásahů. Rutinní zatýkání a bití abolicionistů ukazují, jak se vládoucí elita, která vtělila otroctví do srdce politické moci v Mauritánii, bojí odkrývání skutečnosti.

"Existují místa, kde má jedna rodina pět tisíc otroků. To je pět tisíc zaručených hlasů," vysvětluje propojení otroctví a politiky aktivista z Nuakšottu Turé Balla.

Abolicionisté navíc připomínají, že Mauritánie je jen špičkou ledovce.

"Otroctví existuje ve všech saharských zemích. Ale pouze když otroci sami zvednou hlavu a začnou mluvit, bude tento zločin odhalen," uzavírá Bubakar Masúd. CTK

Poznámka novin” A to ještě nepišou o tom, že mladé holčičky, už od pěti let záměrně vykrmují, aby se lépe prodali, říká se tonu „Leblouh“ Alex Duval Smith píše:

Other leblouh practices include a subtle form of torture - zayar - using two sticks inserted each side of a toe. When a child refuses to drink or eat, the matron squeezes the sticks together, causing great pain. A successful fattening process will see a 12-year-old weigh 80kg. "If she vomits she must drink it. By the age of 15 she will look 30," said M'baye.

Photograph: EPA

USA odhalily špiony dodávající vojenskou technologii Rusům

4. října 2012 8:32

NEW YORK - Americké úřady rozbily síť, jejíž členové údajně dodávali vyspělou vojenskou technologii ruské armádě a tajné službě. Podle agentur o tom ve středu informovalo americké ministerstvo spravedlnosti.

Federální prokurátoři v Brooklynu obvinili jedenáct údajných členů skupiny a firmy sídlící v texaském Houstonu a v Moskvě z toho, že protizákonně vyváželi mikroelektroniku ze Spojených států a dodávali ji ruské armádě a Federální bezpečnostní službě (FSB), která je nástupkyní sovětské tajné služby KGB. Podle žalobců jde o technické součástky, které se dají využívat pro vojenské a špiónážní účely. Používají se v radarových a sledovacích systémech, systémech pro navádění raket nebo rozbuškách.

Mezi obviněnými je i jistý Alexander Fišenko, naturalizovaný Američan původem z Kazachstánu, který čelí obvinění z praní špinavých peněz a z toho, že ve Spojených státech působil jako agent ruské vlády. Je majitelem houstonské firmy Arc Electronics Inc. Jejím prostřednictvím prý nakupoval technicky vyspělé součástky, jejichž vývoz americké úřady přísně kontrolují kvůli jejich možnému využití pro vojenské účely.

Američtí vyšetřovatelé při více než dva roky trvajícím rozplétání pašerácké sítě na její členy nasadili telefonní odposlechy a sledovali jejich elektronické pošty. Podařilo se jim například zajistit dopis, v němž si laboratoř pro vývoj elektroniky spadající pod FSB stěžuje, že jisté mikročipy získané od houstonské firmy prostřednictvím její moskevské pobočky jsou závadné a je třeba je vyměnit. CTK, LN

Pomozte nám najít další předplatitele, děkujeme!

Pro potěšení

Petruška Šustrová LN

Sleduji tak napůl veřejné dění a nic mě to netěší. Vás nejspíš taky ne, tak vám radši napíšu o dvou drobných příhodách, které mi v poslední době udělaly opravdu velkou radost.

Příhoda první: před nedávnem mě pozvali do televize, aby si se mnou paní moderátorka popovídala o nových pravomocech ruského prezidenta Putina, který si mimo jiné napříště vyhradil právo jmenovat vedoucí pracovníky státních médií. Zrovna jsem překládala moc zajímavou knížku o normalizaci, tak jsem se rozpovídala o tom, jak to dnešní ruské dění v něčem připomíná československou normalizaci, kdy komunistické vedení také dobře chápalo, jak je důležité mít média pod kontrolou. Když se mě ale moderátorka zeptala, ke komu tedy dnes v Rusku chodí šéfredaktoři, aby jim vysvětlil situaci a "poradil", o čem psát a o čem ne, jak chodili za normalizace (a asi i před ní) čeští a slovenští šéfredaktoři na ÚV, s hrůzou jsem si uvědomila, že to nevím. Přiznala jsem, že příslušné jméno neznám, ale že to docela jistě bude někdo na vysokém místě prezidentské administrativy. Jak se ukázalo, odhadla jsem to správně.

Když jsem vyšla ze studia a zapnula mobil, zapípala esemeska: "Ten člověk, ke kterému šéfredaktoři chodí na kobereček pro instrukce, se jmenuje Alexej Gromov a je náměstek šéfa odboru domácí politiky prezidentské administrace." Pobavilo mě to a potěšilo (děkuju, Ondro!), ale zároveň jsem se trošku zastyděla: mohla jsem se přece zeptat předem!

Příhoda druhá: čekala jsem na autobus a přišel ke mně dědeček. Nevypadal zrovna bohatě, ale ani nijak zchátrale - měl slamák, červené triko a černou vikslajvantovou vestu. Pozorně si mě změřil a napůl tázavě a napůl vědoucně povídá: "Vy jste paní... Petruška?" Přiznala jsem, že ano. Dědeček zvedl prst: "Tak tohle jsem vám chtěl říct: Kolchida, to není v Gruzii, víte? Kolchida je na Krymu." Vylekala jsem se, že jsem někde řekla nebo napsala tuhle chybu, a zakoktala jsem: "Nojo, nojo, to máte pravdu. Přece je ta knížka Děti z rodu Medey, to je o Krymu, jasně, že je Kolchida na Krymu. To jsem se spletla, to se moc omlouvám." A pak jsem si vzpomněla: "Víte, já jsem viděla takovej film, jak v Gruzii v horách..." - "No ano!" přitakal dědeček. "Jak tam v potoce rýžují zlato na ovčím rouně, ten jsem viděl taky. To je ono, to vás spletlo!" Velice jsem se zaradovala, že se nezlobí, a pro jistotu jsem se ještě jednou omluvila. "Ale co," děl dědeček velkoryse, "splete se kdekdo, to by musel mít člověk hlavu..." a ukázal, jak velikou. "V Gruzii je Taurida," dodal. "Já už si to budu pamatovat," ujistila jsem ho, a dědeček se rozloučil a odešel. Ohromně mě to nadchlo - představila jsem si, jak dědeček ten můj omyl někde slyšel nebo četl a řekl si - ona se spletla. Až ji uvidím, musím jí to říct. A udělal to.

Večer jsem příhodu nadšeně vyprávěla jednomu kamarádovi, a ten se zachmuřil: "Taurida že je v Gruzii? Přece byl kníže Potěmkin Tauridský..." Nechala jsem to radši bez komentáře, protože jsem si nebyla jista už skoro ničím, ale jemu to zřejmě nedalo spát. Když jsme se viděli příště, řekl, že se na to díval, a že Taurida je skutečně severně od Krymu. "Splet se, ten tvůj kouzelný dědeček. Víš co? Pamatuj si to, a až ho zase potkáš, tak mu to řekni, on bude mít taky radost, že zas ví něco líp." Zapamatovala jsem si to, a vy si to taky pamatujte, a kdybyste toho dědečka někde potkali dřív než já, řekněte mu to, prosím vás. Ať ví, že Taurida taky není v Gruzii.

Pozn. red. LN: Kolchida se skutečně rozkládala v západní části dnešní Gruzie.

Tiskárna Canon a chyba B200 – je to náhoda nebo záměr?

Tak mám zajímavou/zvláštní zkušenost s multifunkční tiskárnou Canon MP540. 6 týdnů po uplynutí záruky (2 roky a 6 měsíců po uvedení do provozu) z ničehož nic nešla tiskárna zapnout a když se to podařilo, vyskočila chybová hláška B200. V příručce je v podstatě jediné...navštivte servis. Po dotazu jsem z "podpory Canon" dostal informaci, že se jedná o nespecifikovanou hardwarou poruchu, nejpravděpodobněji základní desky tiskárny. Při ceně +/- \$98,- jsem se na opravu vyprdnul a koupil novou. Protože kvalitou tisku i skenování mi Canonka vyhovovala, koupil jsem opět Canon MG5250.....jen jestli to nebyla chyba.

Spolu se mnou si totiž před dvěma roky, jen o týden později, koupil stejnou Canon MP540 i můj kolega.....a dnes mi volal....a hádejte.....má to tam taky.....chybová hláška B200...stejně jako já, 2 roky a 6 týdnů po uvedení do

provozu.....tak takové náhodě snad nevěří nikdo.

Je to snad záměr firmy Canon? Má snad tiskárna nějaký "časovač" kdy se má "rozbít" a donutit nás těsně po záruce navštívit servis, nebo koupit novou? Nechápu, to.

Uvidíme....každopádně jestli to stejné udělá i tato nová, jedu do centrály Canon CZ a hodím jim to tam na hlavu a to doslova.

Nemá někdo podobnou zkušenost?

Jarda

RÁD ČTU...

Rád čtu už od malička. Knihy, které jsem vždycky považoval za bohatství a kterých si vážím dodnes.

Kdysi, ve "staré zemi", mě v tom rodiče podporovali, knížky mi kupovali oni, i strýcové a tety. Se spolužáky jsme si vzájemně knihy půjčovali, vyměňovali i kradli. V časech mého dětství, se mnohé knihy stávaly vzácností, protože za Protektorátu sice vycházely knihy dobrodružné, ale zato někteří autoři byli v nemilost, at už proto, že byli židovského původu, anebo z anglosaských zemí.

Po válce, na krátkou dobu začaly vycházet knihy (i časopisy) svobodně, ale další, literární "temno" za komunistů, bylo tvrdší než za nacistické okupace. Knihy domácích autorů, jako byl Jaroslav Foglar, zrovna tak jako časopisy Junák a Vpřed, byly pro moji generaci vzácností a kdo je měl, většinou zděděné po starších sourozencích, byl "bohatý" mezi kamarády.

Ve školách pak přišla doba, že majetnictví tak zvané "úpadkové literatury", byl i důvodem ke snížení známky z mravů.

A to mezi tyto knihy patřily nejen knihy druhu Tarzan, Nobody, Biggles, ale hlavně Rodokapsy, "kovbojky" Maxe Branda, indiánky Karla Maye, vzácné byly i všechny knihy anglo-americké knihovny, Elku a po válce vydávané knihy, které popisovaly válečné příběhy Čsl. jednotek na Západě, vojáků, i letců v RAF. Místo toho se masově vynořily překlady z ruštiny, Timur a jeho parta, Syn pluku, Když se kalila ocel, Mladá garda, Příběh opravdového člověka, Naobzoru plachta bílá, Nepolapitelný monitor a jiné, časopisy se začaly měnit z Vpředů ve Vpřed Pionýři a pak i ty přestaly.

Četl jsem všechno ! Protože jsem měl možnost srovnávání, dělal jsem si vlastní názor, co je čtení hodnotné a co ne.

Přesto jsem nikdy žádnou knihu nevyhodil, nezničil, do dneška říkám : to dělal jenom Koniáš, nacisté a bolševici!

V době dospívání, jsem byl maminkou vedený ke čtení klasické literatury, což se jí povedlo jenom z části, protože jsem byl v mnoha směrech vzpurný ignorant, jak jednou později smutně řekla - znáš od všeho kousek, ale nic pořádně !

Přeci jen jsme měli doma pěknou knihovnu a když jsem se rozhodl konečně odejít z republiky do Svobodného Světa, ztráta mých knih, byla mimo odloučení od rodiny to, co mě nejvíc bolelo.

Začátky života v Austrálii netřeba popisovat, ty všichni známe, ale díky možnosti koupit knihy ve svobodných nakladatelstvích v Kanadě, v Německu a Švýcarsku (68.Publishers, Index, CCC) se začala tvořit i moje nová knihovna.

Dlouho mi trvalo, nežli jsem začal mít opravdové potěšení ze čtení knih v angličtině, běžné noviny, nebo odborné časopisy mi nedělaly potíže, ale abych měl opravdový "pocuc" z románu, nebo dobrodružné knížky, k tomu jsem dospěl a to s pomocí slovníku, až asi po šesti letech v zemi.

Roky prošly, život šel dál, tentokrát jsem neemigroval, jen se rozvedl, podíval se do světa a po návratu, mě u kamaráda v jeho garáži čekala skromná škatule knih a tak jsem začínal svoji knihovnu budovat opět znovu.

Od té doby uplynulo další čtvrt století, knihovna zmohutněla, až z toho jde strach. Totiž po "sametu", začaly opět ve "staré zemi" vycházet knihy, po léta zakázané, množství nových, pěkných a rodina i kamarádi je posílali. Při několika návštěvách, byla moje hlavní útrata v pražských i brněnských antikvariátech, až se srdce smálo a knihovna prohýbala.

Mám-li být upřímný, všechny knihy, které mám jsem přečetl - české i anglické, ale z té více než tisícovky, je pouze asi stovka, ke kterým se pravidelně (po roce, nebo dvou) vracím a čtu je znovu. Z autorů píšících anglicky, jsou moji oblíbení Angličané Frederick Forsyth, C.S.Forester, Jihoafričan Wilbur Smith, Američané Tom Clancy, Keneth Roberts, Larry Niven a Jerry Pournelle a Australané Jon Cleary a Paul Sheenan. Z českých autorů, mám-li to tak nazvat, jsou mi nejbližší snad právě ti, kteří už leta žijí na svobodě, at už je to náš vlastní Standa Moc,

nebo prof.Ota Ulč, Ben Kuras, anebo Jan Beneš, jehož smrt se mě dotkla nejvíce, protože jeho styl a zásada "permanentně srát bolševika" je mi vlastní !

Stáří, osamocení a další životní problémy, mi přinesly novou starost. Co s množstvím knih, až umřu ? Děti narozené v Austrálii česky nečtou, z knih v angličtině si vyberou zase jenom pár podle svého vkusu, něco si vezmou osoby které mám rád a ty české snad přijdou do knihovny do Sokola. Můžete si říci - tvoje starosti a Rotschildovy peníze, bych chtěl mít, však on už se toho někdo ujme,ale nemohu se spoléhat jen na pana Vratislava, ten se kvůli množství vlastních knih nemůže v domě ani otočit !

A tak jsem si zase jednou postěžoval Novinám, ale myslím si, že podobné starosti má mnoho dalších krajanů, protože vím, že Češi i Slováci rádi čtou, ono vidět plnou knihovnu, je možno pouze u Evropanů.

Psáno L-P- 22. září 2012. Sven F. Rehulka, Carlton NSW

Přízpůsobiví nebo nepřizpůsobiví???

Mnohá města si trpce stěžují, že nedokážou vyjít se svými takzvaně nepřizpůsobivými občany. Ještě nikdy jsem však neslyšel, že by si takzvaně nepřizpůsobiví občané trpce stěžovali, že nedokážou vyjít se svými městy. Způsoby takzvaně nepřizpůsobivých jsou totiž měštěninům nemálo proti srsti, kdežto způsoby měštěninů jsou takzvaně nepřizpůsobivým zcela upřímně šumafuk.

A tak si jedni holt stěžují, kdežto druzí důvod ke stížnostem přirozeně neshledávají. A neshledávají ho ne proto, že by byli nepřizpůsobiví, nýbrž právě naopak, že se přizpůsobit hravě dokážou, a to čemukoli, nejlépe pak systému sociálních dávek.

Nazývat je nepřizpůsobivými je tedy naprostá mýlka. Jsou totiž stejně přizpůsobiví jako ti, kdo bystře postřehli, že se dá vesele žít třeba ze státních či evropských dotací, provizí za zprostředkování armádních zakázek nebo z úplatku od stavebních firem.

Nepřizpůsobiví jsou všichni ti ubožáci, co se výzvám doby přizpůsobit nedokázali, a nepřišli tudíž na nic lepšího než se způsobně živit prací. A jelikož schopnost přizpůsobit se je nepochybnou známkou intelligence, je očividné i to, kdo z nás je tu blbec.

Úspěšný den a vysoké IQ vám přeje

váš Ivo Šmoldas.

Romantické filmy ničí vztahy, protože budí v ženách pocit, že něco podobného je v životě potká. Podobně klamání jsou muži pornografickými filmy.

Pokud láska prochází žaludkem, kdepak asi končí?

Recepiš No.345

Zdravější tvarohová buchta.

250 g másla,
150 g cukru,
3 vejce,
250 g tvarohu,
200 g jogurtu (natural nebo vanilkový),
125 g ovesných vloček (minut oats),
125 g mouky,
1 kypřící prášek,
2 PL kakaa.

Máslo s cukrem ušleháme, vešleháme vejce, Potom přidáme tvaroh a jogurt a znovu vzšleháme. Nakonec vmícháme smíchanou mouku s vločkama, kypřícím práškem a kakaem.

Vlníme ve formě vhodné pro mikrovlnku, pokud nepoužijeme silikonovou, vymazané a vysypané (třeba kokosem), asi 7 minut.

Dobrou chuť přeje Radka.

Vědci objevili cenný papyrus a tvrdí: Ježíš měl manželku!

V Novém zákoně není ani slovo o Ježíšově rodinném stavu. Dlouho se už proto spekuluje, jak to bylo s jeho vztahem k ženám a sexu. Zda byl ženatý a jestli byla jeho manželkou třeba Máří Magdaléna. Fragment papyru ze 4. století, jenž se nyní objevil na veřejnosti, proto vzbudil velký zájem. Je na něm totiž možný odkaz na Ježíšovu manželku. Experti jsou však strážliví. Podle nich to ještě není žádný důkaz.

Ježíš jim řekl: "Moje žena..." Pouhá tato dvě slova na zažloutlém, z obou stran popsaném kousku papyru, který má rozměry čtyři krát osm centimetrů, vzbudila ve vědeckém světě malou senzaci.

Americká teoložka Karen Kingová z Harvard Divinity School představila nyní text na kongresu koptských studií v Římě. Kingová ho označuje za evangelium Ježíšovy ženy. Přesto, dává Kingová jasně na srozuměnou, text na papyru nedokládá, že historický Ježíš z Nazaretu byl ženatý.

Nález ovšem ukazuje, že mezi rannými křesťany neexistovala jen představa, že Ježíš se nikdy neoženil. Zřejmě existovaly i skupiny, které vycházely z toho, že měl manželku. To je zajímavé i proto, že otázka, zda mají křesťané vstupovat do svazku manželského, byla kontroverzní už v raném křesťanství.

A tato otázka zaměstnává církve dodnes - například v povinném celibátu katolických kněží.

Několik vět napsaných na papyru dává tušit, že jde o rozhovor Ježíše s jeho učedníky. Dvakrát v nich Ježíš zmiňuje svou matku, jedenkrát svou ženu. Na papyru se jednou objevuje i jméno Marie. Není jasné, zda s ním je spojena Ježíšova matka, nebo Marie Magdaléna. Možná se v textu diskutuje o tom, zda je Marie hodná být také Ježíšovou učednicí.

Ten, kdo text napsal, se s největší pravděpodobností s Ježíšem nikdy nesetkal. Autenticitu fragmentu papyru zkoumali různí vědci. Pochází od soukromého sběratele, který chce zůstat anonymní a jenž se obrátil přímo na Kingovou. Třebaže se nedá vyloučit falzum, také Kingová vychází z toho, že text je pravý. Mnohé naznačuje, že pochází ze 4. století. Evangelium je psáno v koptštině.

Jak uvedla Kingová, jde zřejmě o opis, případně překlad staršího textu z řečtiny. Originál vznikl pravděpodobně ve druhé půli 2. století. Tato domněnka se opírá o podobnost s texty psanými v té době.

Historický doklad, zda Ježíš byl nebo nebyl ženatý, tedy nadále chybí. A i kdyby to byla pravda, nabízí se další otázka. Byla jeho chotí Máří Magdaléna? Najít skálopevný důkaz by bylo velmi obtížné. Historicky spolehlivé prameny k tomuto tématu mlčí. A tak se může dále spekulovat a popouštět uzdu fantazii.   CTK

Z toho mrazí: Policisté odhalili šmejdy, kteří míchali metylalkohol! A dělali to úmyslně! Věděli, že zabíjejí!

Ta zpráva včera šokovala celou zemi. Policejní prezident Martin Červíček předstoupil před národ, aby řekl, že dva hlavní aktéři metylalkoholové kauzy už byli odhaleni! Hrůzné je především to, že »vražedný koktejl« míchali schválně! A dobře věděli, že zabíjejí nevinné! Včera přitom zemřel už 25. člověk – po třítydenní neúspěšné léčbě naposledy vydechl muž (†55) v havířovské nemocnici. Proč to ty zrůdy dělaly?

Dva pachatelé z Moravskoslezského kraje, kteří pracovali ve firmě používající metylalkohol při výrobě směsí do vstřikovačů, chtěli vyřešit tíživou finanční situaci. Vědomě proto nakoupili jedovatou chemikálii, ze které vyrobili »brutální směs«. Tu prodali distributorovi lihovin, přestože věděli, že kvůli tomu budou umírat lidé...

Mozkem operace má být Rudolf F. (42) z Ostravy, jeho parták mu pomáhal. Vzhledem k počtu mrtvých jim kvůli

trestnému činu obecného ohrožení hrozí 12 až 20 let vězení, popřípadě výjimečný trest! „Máme jejich plné doznání včetně popisu skutku a motivace,“ uvedl státní zástupce Roman Kafka.

Práce mužů zákona ale rozhodně nekončí. Veřejnosti totiž sdělili informaci, z níž mrazí. „V současné době je až patnáct tisíc litrů takto škodlivého alkoholu uvnitř trhu v České republice,“ řekl Červíček. A policie nezjistila, kde všude.   CTK

Čelem vzad - Pro pirátku je duševní vlastnictví hnus. Svou knihu ale brání

Členka vedení německé Pirátské strany Julia Schrammová se vzepřela šíření ilegálních kopií své nové knihy po internetu. Autorka je nyní kritizována pro nedůvěryhodnost. Její strana totiž prosazuje ústup od dosavadního pojetí duševního vlastnictví a autorských práv a volné šíření děl po internetu.

Ihned po oficiálním zveřejnění knihy *Klick mich. Bekenntnisse einer Internet-Exhibitionistin* (Klikni na mě. Vyznání internetové exhibicionistky) se na internetu objevilo několik nezákonných kopií. V úterý večer se dokonce dočasně objevila verze ve formátu PDF na webových stránkách Pirátské strany.

Ilegální soubory byly vždy odstraněny po několika hodinách. Například na serveru Dropbox zůstalo jen vysvětlení v angličtině, že "tento soubor už není k dispozici po žádosti Julie Schrammové, autorky nakladatelství Random House, o jeho vymazání" na základě zákona o ochraně autorských práv. Autor: ČTK Foto: Profimedia

Zloděj ukradl podél dálnice na Tachovsku kanálové mříže za půl miliónu

Neznámý zloděj ukradl litinové mříže z kanálových vpustí podél celé dálnice D5 na Tachovsku. Způsobil tak víc než půl miliónovou škodu.

„Celkem jich zmizelo více než sto čtyřicet,“ uvedla mluvčí západočeské policie Hana Štefflová. Krádež se stala v období mezi 17. červnem a 21. zářím. „Jedná se o úsek od 128km u výjezdu na Bor až k hranici s Německem, a to v obou směrech,“ upřesnila Štefflová. Celková škoda je větší než půl miliónu korun. Mříž je vyrobena ze šedé litiny. Má rozměry 50x30 centimetrů a váží jedenácticet kilogramů.

pab, Právo

CTK

Multikulturalismus selhal, tvrdí berlínský starosta a nabízí řešení

Berlín - Další známý německý politik podporuje teorii o selhání multikulturalismu. V nové knize ji hájí starosta berlínské čtvrti Neuköllnu. Heinz Buschkowsky současně tvrdí, že našel recept na klidné soužití Němců a přistěhovalců. Jedním z těchto míst by se mohl stát dům, do kterého se přestěhovala skoro celá rumunská vesnice.

Do debaty o multikulturalismu se nově zapojil i starosta Neuköllnu Heinz Buschkowsky. Ve své knize nazvané "Neukölln je všude" se přiklání k názoru některých dalších německých politiků – tedy že takzvané "multikulti" selhalo. "Pokud můžu shrnout rizikové faktory pro kriminalitu v komunitách přistěhovalců, jsou to: nedostatečné vzdělání, vlastní zkušenosti s násilím, výchova dětí v machistické kultuře a neustálý nedostatek peněz v kombinaci se vzrůstajícím důrazem na náboženství," píše Buschkowsky ve své 400stránkové knize.

Buschkowsky, přezdívaný svými obdivovatelkami Big Buschkowsky, si v knize nebere servítky. Realitu popisuje tvrdě, nabízí ale řešení a přináší naději na lepší budoucnost. Vychází ze svých zkušeností nejen s přistěhovalci ve "svém Neuköllnu", ale i z dalších velkých evropských měst, která objel a podíval se do jejich problémových čtvrtí. Řadu nápadů se mu už v Neuköllnu podařilo aplikovat. "Tahle

kniha si klade za cíl přispět k tomu, aby děti a mladí v znevýhodněných čtvrtích dostali stejnou příležitost jako já."

V Harzer Strasse otevřeli renovovaný komplex, jehož příběh připomíná stěhování národů. Do domu se postupně nastěhovala skoro celá rumunská vesnice Fontanelle. Na začátku byl Němec, který si z cesty po Rumunsku přivezl manželku. Za ní přijel bratr. A za nimi skoro všichni ostatní obyvatelé vesnice. Zvědavost po údajném městě blahobytu přilákala do jediného domu na 700 lidí. Jenže na Romy z Fantanelle čekala v Berlíně past lichvářů a vybydlený dům zavalený odpadky.

Před rokem dům koupila katolická charita pod vedením Benjamina Marxe. Děti přistěhovalců poslal do sousedních škol a dům přestavěl k nepoznání. Před měsícem ale přijal poslední autobus Romů z Fantanelly. "Řekl jsem jim, že v Harzer Strasse už není pro nikoho dalšího místo," říká Marx. To potvrzuje i Franziska Giffeyová z radnice Neuköllnu. "Za tři měsíce přibýly čtyři třídy dětí, které neumějí německy," popisuje neudržitelný stav zastupitelka. CTK

Schwarzenberg: Západ s Putinem prohrává

Washington - Ruský prezident Vladimir Putin směřuje k tomu, aby z Ruska opět udělal regionálního hegemona a Západu trvá příliš dlouho, aby tuto strategii rozpoznal a reagoval na ni. Blogu The Cable amerického zahraničněpolitického magazínu Foreign Policy to řekl český ministr zahraničí Karel Schwarzenberg. Podle něj by také Západ neměl vyzbrojovat povstalce v Sýrii.

"Nevracíme se ke Stalinovi, vracíme se k Mikulášovi I.," uvedl Schwarzenberg. "Za Mikuláše dobylo Rusko velkou část střední Asie. A Putin ji celkem úspěšně opět dostává pod kontrolu Ruska a Západ prohrává." Politika "nového startu", kterou vůči Rusku uplatňuje administrativa Baracka Obamy, nebyla s to ovlivnit směřování ruské vlády. Toto směřování nastavil Putin po návratu k moci, řekl Schwarzenberg. Nyní podle něj Západ musí uznat, že Putin zavedl agresivní autokracii a musí se s tím vyrovnat. "Mám dojem, že jsme trochu zaostali a děláme příliš málo. (...) Nemůžeme přistoupit na to, že nějaká světová mocnost ovládá své sousedy. Neměli bychom mít iluze o režimu, jaký Putin zavedl."

Putin podle něj nyní reaguje na rostoucí neklid v Rusku tím, že se obrací dovnitř a izoluje Rusko od vlivu západní společnosti, například tím, že zavírá misi Agentury USA pro mezinárodní rozvoj v Moskvě. "Když ji vykopl, sám ukázal, co považuje za největší nebezpečí pro svou autokracii," uvedl Schwarzenberg. "Bojí se setkávat s lidmi, a to ukazuje, že si uvědomuje, že opozice existuje a že se stává v ruské společnosti silou. Rusko se mění mnohem rychleji, než si myslel. Být diktátorem není tak snadné, jako to bylo před 40 lety."

Schwarzenberg dále řekl, že Česká republika nepodporuje snahu vedenou Severoatlantickou aliancí o zavedení bezletové zóny v Sýrii a nemyslí si, že by západní země měly vyzbrojovat povstalce, uvedl The Cable. "Myslím si, že dostávají dost peněz a dodávek ze států jako Katar, Saúdská Arábie a Turecko. Každým dnem jsou lépe vyzbrojeni," řekl. "Je to normální občanská válka. Tím to je obtížnější, protože na straně opozice je mnoho různých skupin s různými cíli a s financováním z různých zemí."

Na klinice v USA zabíjeli pacienty: Darovali orgány živých lidí!

„Je nám líto, váš syn je mrtev,“ slyšeli rodiče pacienta (†19), kterého přivezli na newyorskou kliniku po těžké autonehodě. Mladík v tu chvíli ovšem ještě dýchal, jenže lékaři potřebovali jeho orgány! Tak ho zkrátka nechali zemřít! A to je prý jen jeden z mnoha případů...

Těžce zraněného mladíka prohlásili »záchranáři« za mrtvého, aby mohli darovat jeho orgány. Rodiče souhlas podepsali, protože věřili, že lékaři udělali pro záchranu jejich syna všechno. Oni si zatím mnuli ruce, jak je za cenu života nevinného kluka přechytračili...

Obvinění přišlo přímo od zdroje. Chirurg Patrick McMahon (50) se nekalým praktikám na klinice vzpíral, šéf se s tím nepáral a vyhodil ho. Teď toho bude nejspíš pořádně litovat. McMahon nahlásil policii hned několik podobných případů. Tvrdí, že lékaři dostávali odměny za každý darovaný orgán.

Společnost, která darování zprostředkovávala, to ovšem popírá. K dispozici jsou i nahrávky rozhovorů, kde z úst šéfa kliniky padla například věta: „Když říkám, že je mrtvý, tak je mrtvý!“ Očividně ale ještě nebyl...   Aha

Hudební průmysl je prý chtěl úmyslně zabít, teď se ale vracejí.

Kdo? Gramofonové desky

Adam Javůrek Reflex

Nový filmový dokument Last Shop Standing přinesl zajímavou konspirační teorii o osudu vinylů: hudební průmysl úmyslně sabotoval jejich vydávání.

Dlouho to byl nezpochybnitelný král mezi hudebními nosiči. V sedmdesátých letech se jen v Americe prodalo přes tři sta milionů dlouhohrajících desek ročně. A byl na ně napojený celý komunitní život se srdcem v podobě hudebních prodejen. V osmdesátých letech bylo takových krámků v Británii zhruba 2200.

Pak ale začal strmý sešup. Čert vem kazety, hlavní zlotřilec se jmenoval CD. Kolem roku 1991 už byly gramofonové desky v kómatu. Prodávalo se jich do milionu a oněch britských prodejen zbylo v roce 2009 jen 269.

Příběh desek a hlavně obchůdků s nimi je tématem dokumentu **Last Shop Standing**, který měl před pár dny premiéru.

Dokument vyvolal rozruch tvrzením, že propadu v prodejích desek aktivně napomáhala sama hudební vydavatelství. Kompaktní disky pro ně totiž byly výhodnější: výroba byla levnější, takže se dalo více vydělat. Legendy také praví, že hudebníci měli z prodeje CDček menší podíl ("Je to nevyzkoušený nový formát, neseme velké riziko!" říkali jim vydavatelé). A pak tu samozřejmě byla šance, že lidé si nakoupí staré desky i v novém, moderním formátu - a vydavatelé opakovaně za totéž.

Formát CD měl jednu nevýhodu: horší zvukovou kvalitu. Proti tomu vydavatelé bojovali dvěma způsoby. Zaprvé reklamou, kde se tvrdilo, že CD mají kvalitu vyšší. Problém skoro vyřešen.

Druhý trik spočíval v tom, že údajně uměle snižovali kvalitu nových gramofonových desek, aby své pravdy o větší kvalitě CD zpětně dosáhli. V dokumentu Last Shop Standing se několik audiofilů vyjadřuje o tom, že vinyly z osmdesátých let mají nižší kvalitu než desky z desetiletí předešlých.

Ať je to jakkoli, vinyly slaví malý comeback. V roce 2011 se v USA prodalo téměř 6 milionů desek. Samozřejmě nicotný údaj proti těm 50x větším číslům z let sedmdesátých, ale v kontextu posledních necelých dvaceti let jsou to hodnoty rekordní. Podobně v Británii se prodalo nejvíce desek za posledních šest let.

"Když mi někdo před rokem řekl: 'Chci Pink Floydy', hned jsem začal hledat mezi cédéčky," vyprávěl webu Brisbane Times majitel jedné kultovní prodejny. "Ted' se jich musíte zeptat, jaký nosič si přejí. A často vám řeknou 'Samozřejmě vinyl!'"

Jenže CD už také není žádný velký konkurent. Hlavními kápy jsou teď stahování hudby a předplatné streamovacích služeb. Oproti iTunes a dalším službám na stahování hudby mají vinyly jednu výhodu: co si koupíte, to doopravdy vlastníte. Digitální nahrávky mají "majitelé" pouze propůjčené a nelze je například věnovat.

Tenhle fakt se stal středobodem novinářské kachny, kterou svým čtenářům nevědomky naservírovala řada médií (a ano, skočil jsem jim na to jako čtenář i já; necháme to být, OK?): že se Bruce Willis chystá zažalovat Apple kvůli tomu, že nemůže předat svým dcerám v rámci dědictví kolekci nahrávek, kterými napěchoval svůj iPod.

Kdyby fiktivní Willis sbíral vinyly, měl by o problém méně.

Jen si tak vystřelit na Klause

aneb Tohle se jim opravdu nepovedlo

Při slavnostním otvírání mostu v Chrastavě na Liberecku vystřelil šestadvacetiletý muž z bezprostřední blízkosti sedm výstřelů z plastové pistole na prezidenta Václava Klause.

Pohyboval jsem se s prezidentem a jeho ochrankou dost dlouho. V té době jsem policisty z prezidentovy ochranné služby viděl ve službě dnes a denně. Dva z nich poznávám na záběrech. Domníval jsem se, že jsou to profesionálové. Nevěřil bych, že by někoho pustili tak blízko k prezidentovi a dovolili mu vytáhnout pistoli, sedmkrát vystřelit a odejít.

Pachatel byl zadržen několik desítek metrů od místa incidentu. Před tím si ještě stačil zapálit cigaretu a dát rozhovor novinářům.

Šéf prezidentova ochranného teamu Jiří Sklenka tvrdí, že prezidentovi nehrozilo nebezpečí, že pachatel střílel z několika metrů.

Není to pravda, videozáznam incidentu zřetelně zobrazuje pachatele, jak přikládá pistoli k prezidentově boku a střílí z bezprostřední blízkosti. Je slyšet sedm cvaknutí, sedm výstřelů plastické pistole. A jak se zdá, prezident byl jediný, kdo si jej všiml. Kdyby ta pistole byla opravdová nebo kdyby pachatel použil nůž, bylo by to to poslední, co viděl. Je vidět, jak se prezident rozhlíží, dívá se na pachatele a obrací se k těm, kteří by jej měli chránit. Další dva členové ochranné služby pomalu přicházejí k místu, kde stál pachatel. S úsměvy na rtech a jeden se žvýkačkou v ústech.

Jediný, kdo budí dojem, že situaci vnímá a správně hodnotí, je prezident, který zůstal chladný a ironicky se stal velitelem vlastní ochranky.

Videozáběry by měly být používány jako instruktážní film s titulkem "Jak vystavit chráněnou osobu smrtelnému nebezpečí."

Muž své jednání zdůvodnil tím, že "politici jsou slepí a hlouší k nářkům lidu". To je v našich mediích velmi populární téma, a tak se jistě dočkáme moudrých hlav na televizních obrazovkách vysvětlujících nám, že jeho čin je upozorněním na strašlivý stav české politiky, že je projevem názoru, že jde o politický protest a že pachatel je vlastně bojovníkem za svobodu projevu a očistu české politiky.

Já se ve shodě s panem prezidentem domnívám, že ten muž je magor, který by zasloužil pár facek.

Nedostane ani ty. Nestane se mu nic. Do pondělka budou policisté z místního oddělení policie v Chrastavě a státní zástupce přemýšlet o kvalifikaci jeho činu a pak jej s nejvyšší pravděpodobností propustí na svobodu. Jeho sedm výstřelů bude klasifikováno jako přestupek. Ta pistole nebyla opravdová, prezidentův život nebyl ohrožen a airsoftové pistole nejsou zakázány.

Nemáme zákon na ochranu republiky, který zavedla první republika po atentátu na Aloise Rašína a který na útoky proti ústavním činitelům pamatoval. Zrušili jej komunisté (v roce 1948), kteří jej nahradili Zákonem na ochranu lidové demokratické republiky, který ovšem nechránil republiku, ale režim. Ten byl zrušen po roce 1989, aniž bychom se vrátili k nějaké zákonné formě ochrany státu, a od té doby žádný zákon na ochranu ústavních činitelů ani republiky samotné nemáme.

Airsoftové zbraně jsou podle zákona o zbraních považovány za "zbraně kategorie D". To znamená, že je spolu s odpovídajícím střelivem smí vlastnit, držet a nosit každá svéprávná osoba starší 18 let, aniž by musela mít zbrojní průkaz či jiné povolení.

Nesmí s ní střílet na místě, kde by tím mohla ohrožovat ostatní osoby nebo poškozovat majetek.

Celý incident bude velmi brzy považován za originální politický protest a jeho pachatel oslavován jako svérázný, ale kladný politický aktivista, hrdina boje lidu proti těm, kteří nenaslouchají jeho nářkům.

Něco u nás dosud neznámého. Má to snad být náznak toho, že atentáty, únosy a teror mají být něčím, co bude součástí i naší politické scény? Pravda, byla to jen plastická pistole. Ale to, že se to vůbec stalo, je něčím nad čím mrazí v zádech.

Znamená to, že volání po jednoduchých řešeních nalézá i takovéto ohlasy a že nenávist v politice už není jen něčím, s čím se setkáváme v internetových diskuzích.

Nenávist, která otrávil náš virtuální prostor, jej začíná opouštět a začíná pronikat do reálného života.

Tomáš Haas Nev pes

Energie by se v budoucnu dala skladovat v kapalném vzduchu

Odborníci z britského Institutu mechanického strojírenství (IMEchE) navrhli způsob, jak efektivně ukládat a využívat ohromné množství energie s využitím zkapalněného vzduchu. Tvrdí, že jejich nápad může konkurovat elektrickým akumulátorům i vodíkovému pohonu, napsal v úterý server BBC.

Experti chtějí využít elektřinu vygenerovanou větrnými elektrárnami k získání kapalného vzduchu. Toho se dosáhne zbavením vzduchu prachu, CO2 a vodních par a následným stlačením na 200násobek normálního tlaku a prudkým ochlazením uskladněného vzduchu na -190 stupňů Celsia.

V případě zvýšené potřeby energie by se pak uskladněný vzduch ohřál, což by uvolnilo energii dostatečnou k pohánění turbín.

Technologii poprvé popsal soukromý vynálezce Peter Dearman z britského Hertfordshiru. Nyní odborníci založili společnost Highview Power Storage, která si dala za cíl vytvořit systém, který by takto uskladněnou energii dokázal poslat do energetické přenosové soustavy. Prototyp nyní prochází dvouletým testováním v areálu elektrárny ve městě Slough v hrabství Buckinghamshire.

Chytré řešení

„Pořád se mi někdo snaží namluvit, že vynalezl něco skvělého. Ale tentokrát opravdu věřím, že se podařilo najít velmi chytré řešení významné výzvy, kterou představuje neustálý nárůst energie získávané nepravidelně z obnovitelných zdrojů,“ řekl BBC šéf institutu Tim Fox.

Apeloval na britskou vládu, aby poskytla pobídky firmám, které se rozhodnou skladovat energii tímto způsobem. Podle něj jde nejen o jednoduchou a elegantní formu skladování energie, ale také řešení problému odpadního průmyslového tepla.

Samotný proces, probíhá-li izolovaně, na první pohled až zas tak úsporně nevypadá. Experti ale předpokládají, že jeho efektivita se několikrát znásobí, pokud se ochlazování bude odehrávat v tzv. kryogenerátoru, jenž bude umístěn v blízkosti elektrárny nebo jiné továrny, která produkuje zbytkové teplo, jaké se v současnosti bez užítku vypouští do atmosféry. Toto teplo pak může „nakopnout“ termální expanzi při zpětném ohřívání vzduchu, a tím zesílit energii k pohonu turbín.

Vypracovali také způsob, jakým využít přebytečný zmražený vzduch ve chvíli, kdy se dokončí proces zkapalnění. Tyto zbytky se proženou třemi nádržemi plnými šterku. Šterk dokáže nízkou teplotu udržet, čehož lze opětovně využít při dalším ochlazování, a tím ušetřit další energii.

Tuniští policisté znásilnili ženu, pak ji obvinili z nemravnosti

Stovky tuniských žen v úterý vyšly protestovat před budovu soudu v hlavním městě Tunisu proti stíhání ženy, kterou zadržela a zneužila policie. Když znásilněná podala na chování mužů zákona stížnost, byla obviněna z nemravného chování na veřejnosti. Případu se věnuje i Amnesty International, uvedla televize CNN. RP

Pozor co je v Česku, může se brzo objevit i zde v Austrálii!

Po Česku se šíří falešná výzva k úhradě nedoplatku za elektřinu

Řadě lidí v uplynulém týdnu přišel podvodný email, který se tvářil jako výzva zákaznického centra energetické společnosti E.ON. Zpráva je vyzývala k uhrazení nedoplatku, jinak jim bude odpojena elektřina. Informovala o tom televize Prima. Společnost před podvodníky varuje také na svých internetových stránkách.

V podvodné zprávě se uvádí, že firma eviduje nedoplatek za odběr služeb, tedy elektřiny ve výši 2539,- Kč a vyzývá k uhrazení nejpozději do tří pracovních dnů. Email obsahuje také číslo bankovního účtu a podepsané je za Středisko služeb zákazníkům CTK

Blíží se mezinárodní konflikt?

Turecko minulou středu zaútočilo na Sýrii

A je to tady. Turecko má konečně záminku k přímému zásahu do syrské občanské války a hned ji využilo. Záminku poskytla nešťastně vystřelená mina, která ve středu dopadla na turecké město Akcakale a zabila jednu ženu a její tři děti. Turecký vstup do války může změnit vnitropolitický syrský konflikt v mezinárodní střetnutí. Syrský prezident má totiž podporu Iránu, zatímco islámskou složku opozice podporuje Turecko. Syrská válka je už teď zástupným konfliktem mezi oběma mocnostmi – sunnitským Tureckem a šíitským Íránem. Podobný incident nastal v dubnu, kdy bylo při přestřelce na syrsko-turecké hranici zabito pět lidí. Další krizový moment přišel v pátek 22. června 2012, kdy bylo blízko syrské hranice sestřeleno turecké vojenské letadlo. Po incidentu se v médiích objevily podvržené dokumenty, které měly údajně potvrdit, že sestřelení turečtí piloti byli zajati syrskou tajnou službou a mučeni. Začátkem září zase premiér Erdogan způsobil rozruch, když přirovnal válku v Sýrii k bitvě u Karbaly. Naznačil tím, že v Sýrii jde o boj proti šíitskému Íránu. Zkrátka mezinárodní krize je už delší dobu na spadnutí. Ivo German NevPes

DIRECTORY pro předplatitele, 6linek, \$60 ročně
Jídlo a Restaurace

„ **LA BOHEME** " 332 Darling Street, Balmain
Restaurace: 02/ 9810 0829
On-line rezervace:reservation@laboheme.net.au
Výtečná česká i evropská kuchyně se širokou nabídkou točených i láhvových piv nejen z Čech. Každý den na Vás čeká speciální nabídka, pro více info prosím navštivte www.laboheme.net.au
Otevírací doba:
Po a Ut, **ZAVŘENO**;
St, Ct od 18.00 do 23.00 Řízečky za \$ 19.90 s přílohou
Pa od 18.00 do půlnoci - Živa Muzika
So od 12.00 do půlnoci - podáváme obědy, večeře
Ne od 12.00 do 22.00 - Nedělní vepřová pečeně a dezert \$ 25.00
Přijďte k nám na výtečný oběd v sobotu či neděli. Speciální nabídka - hlavní chod a dezert za \$29.90 Snadné parkování. 09/VII/13

Restaurace DOMA - Bohemian Beer Cafe
Reservace Tel: 933 100 22
29 Orwell St. Potts Point (Kings Cross)
Po--**Čt** 17 - 24 , Pá + So 12-24 , Ned. 12 - 22 hod.
Tradiční česko-slovenská jídla jako je pečená kachna, svíčková, vepřový nebo kuřecí řízek, moravský vřabec, guláš, smažený sýr, uzená krkovička., atd. K pití Budějovický Budvar, Kozel, Krušovice, Plzeň, Zlatý Bažant, Zlatopraven, a točené pivo Krušovice. Samozřejmě také Becherovka, Slivovice, Borovička, Fernet, Absinth ap.. 31/IX/12

Chlebiček, Káfirna, take-away, obložené chlebičky, ruská vejce, české saláty.
372 Bourke, Street, Surry Hills, 9361 6061
Josef Usela, 0401 155 907
Otevřeno Pon.-Pát, 6,30 – 16.00, Sob.od 7,30.
20/IV/13

Tommy's beer café
"Slovenska reštaurácia s bohatým výberom točených pív – Pilsner Urquel, Budvar, Gambrianus, Zlatý Bazant, Bernard a mnoho iných. K tomu pečené prasiatka, guláš, bryndzové a kapustové halušky, kačice, rezne a podobne pochutiny. Otvorene: Pon-Stv 4pm – 12am Pia – Ned 12pm – 12am
123-125 Glebe Point Rd, Glebe , Tel: 9660 6870
Email: tommy@tommysbeercafe.com.au
1/IV/13

Druha lokacia
Tommy's beer café Restaurant
42 Kellett Street, Potts Point NSW 2011
telefon/rezervace: 02-9368 0898
Otvaracia doba: Tuesday – Sunday from 5pm till late
1/IV/13

V Lahůdkářství u Cyrila jako Doma!
183 Hay Street, Sydney tel.: 9211 0994
Otevřeno: Po-Pá od 7 do 17. So 7 - 13 hod.
vynikající telecí párky, tlačěnka, moravské uzené tvaroh,mletý mák, zelí,kostkový cukr, ryby v láku,brynz, české a slovenské ,speciality, karlovarské oplatky, mouka atd.
17/IV/13

Heart Of Europe 114 Bronte road Bondi Junction, 93871677
Po-Pa 8.00-17.00, So-8.30-15.00
Domace kvalitne kolace, zaviny, strudle, chutne jedla, szegedinsky gulas, paprikas, svieckova, brynzove halusky...; Denne cerstvy kminovy chlebiček a obzlast dobre vypecene rohlíky.Vsetky produkty su pripravené v nasej kuchyni, pouzivame maslo, organicku muku, domace vajicka a pridavame cit 24.III.2013

Czeeky Czech
124 King St., Newtown,
telefon : 0421 335 835
Otevřeno: Úterý-Neděle. od 11am do 10pm
Snídaně od \$4,00 Obědy od \$10,00
Tradiční česká jídla ba i rizoto a těstoviny.
Točené pivo BERNARD:světlé,tmavé,řezané.
16.08.2013

Sweety Imports
Predávame Horalky, Banány v Čokoláde, Mila, Perníky a iné sladkosti za veľkoobchodné ceny. Robíme aj darčkové balenia.
Email: info@sweetyimports.com
M: 0416 122 404 (Martina) 0404 387 615 (Peter)
09/III/13

Různě
AUSTRALIAN WATER PURIFIERS
Ivan Jirava - tel. 02 9835 1428, 0414 435 621
Dodáváme a deláme servis na filtry pro pitnou vodu, včetně R.O. Filtrační systém již od 90 dolaru, servis od \$20. 18/VIII/13

PŘEKLADY z angličtiny do češtiny i naopak, přesně a rychle provede
Daniela Kautská, NAATI, kvalif.stupen 3.
tel./fax: 08 82714277, mobile: 0408 714277, e-mail: danakau@internode.on.net 17/VIII/13

Lékaři Zubairi

Řemeslníci a služby

Auto - Moto

POČÍTAČE
FlowConnect. Shared Web Services:
Tel. 02 9034 6600 Fax: 9086 3155
Business process automation, workflow, sales + marketing, CRM and other business systems. **Seeking experienced programmers on casual basis.**
Contact to Ms. Šipka for details
jarka@sws.com.au 22/VII/13

Služby pro studenty
WINDSOR INSTITUTE OF COMMERCE & LANGUAGES.
Nabízíme "z gruntu všechno" ve výuce Anglického Jazyka, Business kurzů a kurzů Informačních technologií. .: Level 5, 127 Liverpool St. (Shark Hotel), Sydney 2000, NSW. Tel. 9283-4388 Fax. 9283-0748, mobil 0419442907 E-mail: marketing@windsor-ic.com.au Web: www.windsor-ic.com.au 8/IX/08

Information Planet Pty, Ltd má 16 let zkušenosti a je to jedna z největších studentských agentur s pobočkami po celé Evropě, Jižní Americe, Austrálii i Novém Zélandu
Pobočky v Austrálii najdete v centru Sydney, Manly, Perth a Brisbane. Pobočky v České a Slovenské Republice najdete v Praze, Branislave a Prešove.
Jak vám můžeme pomoci:
- výběr školy, univerzity a vyřízení víza zdarma, bezkonkurenční ceny - kontakt: Renata Ilonciakova, email: renata.ilonciakova@informationplanet.com.au; mobile: 0420 300 863
- vlastní job department - opravdova pomoc s hledáním práce: kontakt: Paulina Milova, email: service@informationplanet.com.au
- vlastní ubytování se slevou pro ceske a slovenske studenty: www.austay.com, kontakt: Klára Holisova, email: info@austay.com.au; mobile: 0406 232 283
- dale: imigrační služby, vlastní cestovní kancelář, velké SLEVY pro členy Information Planet, party pro klienty. Plně vybavené studentské centrum k dispozici.
Adresa centraly: Level 5, 285 Clarence Street, Sydney, NSW 2000 (u zastavky Town Hall), web: www.informationplanet.cz a www.informationplanet.sk.
Tel.: 02 9283 6161 JSME TU PRO VAS 25/VII/12

"Renata Morgan" studentsku agenturu prebral jej syn Lukash Morgan.
Chcete aby do Sydney prišiel Vas známi či niekto z rodiny študovať? Ponúkame Anglicky jazyk a Odborne Diploma kurzy za vyhodne ceny.
Pomôžeme s ubytovaním a pracou.
lukashmorgan@yahoo.com.au
www.renatamorgan.com.au
Mobil: +61 402 034 409 Tel: +61 2 9314 1650
25/VIII/12

Školy
Czech and Slovak School of Sydney
Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo P.O. Box 1142; Broadway, NSW 2007
<http://www.czechandslovaksschoolofsydney.org.au>
Principal: Lenka Kaňová , 0406 68 06 05
Česká škola v Perthu
Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands, (08) 9245 8137
Česká škola v Melbourne
v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham
Principal: Vlasta Šustková, Tel: 03 9551 0279

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:
Apostille Australia Certificate Service
Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881
Cena se pohybuje kolem 200\$
New South Wales Passport Office
Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000
Cena se pohybuje kolem 60\$
Czechoslovak Club of ACT,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620
vydává dvouměsíčník věstník **Beseda. Československý klub v Queenslandu,**
25 Upfield Street Burbank Qld 4156
Tel / Fax: (07) 3343 3489
✉ ccq@csklubqld.org.au
President Mr.Frank Caroli; Jednatel Mrs. Stana Bilková
Naše stránka: **csklubqld.org.au**
Měsíčník "**Krajanský List**" Redakce Staňa Bílková
Asociace Čechů v Austrálii
28 Church Street, Fortitude Valley QLD P.O.Box 142, ph.07 3399 4613
Fax.07 3290 4379 vydává“ Na Slovíčko.
Československý klub v SA,
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007
tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život. Czechoslovak Country Club,**
320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171, tel. 02 9606 0904
Czech and Slovak Association in Tasmania, 144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008 ph. 6228 0707
Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii PO Box 604, Mundaring WA 6073
President: Jarda Kabelka 0434 082 739
Secretary: Olga Goerke 0413 912 586
e-mail: czechslovakwa@hotmail.com
casopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.
Sokol Sydney, www.sokolsydney.com
16 Grattan Crescent, French Forest, 2086
tel.: 02 9452 5617 vydává „**Věstník“**
Sokol Melbourne,
497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051 tel.,: není, email: sokol@aapp.net.au
vydává měsíčník Kvart
Český a Slovenský klub na N. Zélandě,
P.O.Box 27 332., Wellington tel., 478 5977; fax.: 477 9377
Gus.knot@xtra.co.nz,
měsíčník **Střípky Čriecky**
Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159
Lockes Way, Belgrave South 3160, Czech Pensioners Association Inc.
ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Združenie austrálskych Slovákov v Sydney.
30 Vaughan, P.O.Box 142, Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153
vydává dvoumesiačník „ **Slovenský štít**“
Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbor + Slovenský klub v Južnej Austrálii
5 Walter Street, Thebarton, 5031 ph.: 08 8352 8072
Slovenský klub „Ludovít Štur“.
105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020 ph:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)
Združenie Slovenských Združení vo Viktorii
Terezia M. Kral; c/o 10 Somerville Street Doncaster, Victoria 3108; +(61 3) 9855 8086, kraltm01@optusnet.com.au
Austrálsko-slovenské informačné centrum
Vojtech Michael Markus
9 Hillard Street; East Malvern VIC 3145 tel.: 0061-3-95711729; fax: 0061-3-95720838
e-mail: mmarkus@ozemail.com.au
Združenie Slovenskov v Queenslande
463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505 tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au
Slovenské združenie v Západnej Austrálii
17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858
e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Konsulát České republiky,
pan. Hani Stolina, konsul,
169 Military Road, Dover Heights , 2030
phone: **02 9581 0111** fax: 9371 9635
telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu naseho generalního konzulatu je **0402 312 806** nebo **0401 547 584** {pouze náhradní číslo}.

Úterý 9:00-11:30,13:30-15:30; Středa 9:00-11:30
Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Konsuláty Slovenské republiky,
25 B Latham St, Bentley East V 3165
Tel: 03 9570 2837, Email: vmmarkus@bigpond.com
level 12 / 239 George St., Brisbane Qld 4000
Tel: 07 3221 7000; horvath@starmist.com.au
České velvyslanectví v Canbeře
8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006
Slovenské veľvyslanectvo v Canbere
47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1516 fax: 02 6290 1755
Mimo úradných hodín v naliehavých prípadoch (úmrtnia, nehody, strata a krádež cestovných dokladov) funguje stála služba (00612/ (0) 487 201 047).
<http://www.mzv.sk/canberra>
Česká obchodní komora v Austrálii.
Ceska Obchodni Komora v Australii
Czech Chamber of Commerce Australia Inc.
P.O. Box 479 ; Welland SA 5008; Australia
President: Dr Z. D. Kotasek; phone: (+61) 08 8346 9145, Email: zhkotasek@yahoo.com.au
Secretary: Peter Oprchal ; phone: (+61) 08 8556 3650, Email: oskrab@tpg.com.au

Satellite čtrnáctidenník vydává Aleš Březina, Torontské noviny, mají 12 stran, předplatné Can \$ 35.00 e-mail: abrezina@rogers.com, tel.416-530-4222
Nový Domov Torontský čtrnáctidenník,. Redaktor.Věra Rollerová, Can \$ 38.00
novy.domov@sympatico.ca, tel. 416-439-9557; Novy Domov; 450 Scarborough Golf Club Road; Toronto, On. M1G 1H1; Canada
Americké listy, vydávané ve státě N. York, redaktor Petr Bísek, Čtrnáctidenník, 12 stran, předplatné US \$ 38.00.; Americke list; 26 Gruber Drive; Glen Cove, NY 11542; USA; (516) 674-9438; fax (516) 671-3147, americkelisty@optonline.net
Nový POLYGLOT – časopis dvouměsíčník, 96 stran A5, US\$69 ročně, nakladatelství PRIMUS, Vězeňská 7, 110 00 Praha 1
www.cs-magazin.com, Čtete český a slovenský zahraniční internetový časopis CS-magazín na webové stránce www.cs-magazin.com

10 % Sleva pro nové předplatitele.

NOVIN

Pouze \$63 dolarů na rok včetně poštovného.

Napište nám na jaké jméno a adresu chcete noviny posílat a Šek vystavte pouze na jméno **Noviny** a pošlete na adresu:

Noviny,
P.O.Box 3335,
Redfern, NSW 2016

Mockrát Děkujeme za Pomoc:
Eliška Buriánová - \$10
Luboš Čapek - \$10

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: V Perthu, Sydney ve slovenském kostele (viz níže) a ceske mse svate budou slouzeny v kostele Holy Innocents v Croydonu a **to kazdou 2. nedeli v mesici v 11:30 pocinajic 9. zari 2012 Melbourne** - Na Šumavě

ACT

Czechoslovak Club of ACT,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620
www.beseda.org.au.
otevreno prvni a treti sobotu v mesici od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

NSW

Československý Country klub v Sydney,
320 Devonshire Road, Kemps Creek tel. 02 9606 8703,
PO Box 330 Kemps Creek 2178; www.cscountryclub-sydney.com.au a email: czslclub@optusnet.com.au
Restaurace : pátek, sobota 18 – 21 hod, neděle 12 – 18 hod.
Tradiční česká a slovenská jídla, rezervace 02 9602 0904, 0402 398168; Stolní tenis každý pátek od 18 hod,
President is Bruce Bucksath ph 0413 332 520, Secretary is Irena Bucksath ph 0402 904 814
Od pátku 5.10.2012 do neděle 7.10.2012 - Trampský víkend (klub bude otevřen v pátek od 18:00 hodin)
Zabalte stany, spacáky, kotlíky, rodinu či přátele a přijďte si zakempovat venku na krásném trávníku v klubu.
Bude táborák, opékání buřtů a samozřejmě trampské písně.
Sobota 10.11.2012 Gala Večer 18:00 do 21:00 hodin
Vážené dámy, oblečte si večerní šaty, pánové obleky s kravatou či motýlkem a přijďte si zatančit s pětičlenou kapelou Vojty Cíny.
Bude tombola a také vyhodnocení nejlepších večerních šatů.
Rádi bychom také k této příležitosti pozvali a poděkovali původním zakladatelům našeho Československého Klubu a předali jim dárky za jejich činnost a za udržování naší československé tradice zde v Sydney. (Zamluvení stolu je nutné)

Slovenská Hala a katolícky kostol Sydney

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
www.skcsydney.com
Slovenská Svätá Omša Každú nedelu o 11,30 hod.

Sokolský Národní Dům Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452 5617, www.sokolsydney.com. Info: všeobecně Jarda Krejčík 9807

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton tel.: 08 8346 4181
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a každou neděli od 12.00 do 19.00 hod.

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email“ ccq@csklubqld.au
Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace: Stana Bilkova Tel: (07) 3271 1646
Večeře: polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 15 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613
Združení Slovákov v Queenslandě,
Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii
(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemaji President: Mrs Marketa Lyell: 0413852488
Každé úterý od 12.00 hod Lunch, vaří Eda a Věra Zlatých
Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.
(Zuzana Vavicz)
Každé čtvrték -12.00 hod. Karetní odpoledne u kávy, zákusky
Letovisko „Šumava“
Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159
Každou první neděli v měsíci je mše svatá v 11, ráno.
(mimo září kdy jr svatováclavská pouť)
Pouť je letos 30. září

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

PO Box 604, Mundaring WA 6073
President: Jerry Kabelka 0434 082 739
Secretary: Olga Goerke 0413 912 586
Email: CzechSlovakWA@hotmail.com
Web: www.CzechSlovakWA.org
KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS SYDNEY

Locked Bag 028, CROWS NEST NSW 1585
TEL: 02/9430 2723, FAX: 02/9438 1114
Email: ikad@sbs.com.au
Každý čtvrték ráno v 9 hod od 9 do 10 hodin, pouze na vlnách Sydney a Canberra , pouze česky.
Vysílá v češtině každou neděli od 21 do 22 hodin a ve slovenštině od 22 do 23 hodin na celonárodním okruhu na vlnách:

Adelaide	FM 106.3	Brisbane	FM 93.3
Canberra	FM 105.5	Darwin	FM 100.
Hobart	FM 105.7		
Melbourne	FM 93.1	a AM 1224	
Newcastle	AM 1413	Perth	FM 96.3
Sydney	FM 97.7	a AM 1107	
Wollongong	AM 1485	Young (NSW)	FM 98.7

Slovensky

Adelaide	FM 92.9	Každú nedeľu v 9.00
Brisbane	AM 1053	Utorok o 13.30 hod.

„Rádioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz
slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág
každú nedeľu v Sydney od 18 do 19 hodine.
Telefón v štúdiu 02 9816 2938
email: radioforum8@hotmail.com

Vysílání Čs. klubu v Jižní Austrálii lze slyšet
pondělí od 19.30 - 20.30 na stanici 5PBA-FM (89.7 MHz.)
středa od 18.30 do 19.30 na 5CST-FM (88.7MHz)
každou neděli od 19.30 do 20 hodin na stanici EBI-FM (103.1 MHz.) Dr. Květoslav Eliáš ☎ 08 8362 4086

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne.
Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109
www.4eb.org.au/~czech
Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie**
kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.
Canbera rádio . 91.1 FM
Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 8.října. Léta Páně. 2012.

INZERCE AKCÍ NA STRÁNKÁCH ČESKÉHO VYSÍLÁNÍ RÁDIA SBS

České vysílání upozorňuje krajanskou komunitu, že má možnost oznamovat své akce na webových stránkách Rádía SBS **www.sbs.com.au/czech** v rubrice 'komunita'. Tato bezplatná služba je poskytována všem organizacím i jednotlivcům po celé Austrálii.

Nabízíme zajištění

nákupu nebo prodeje nemovitosti v Praze
vč. kompletního právního servisu
(příp. Vám i založíme firmu),
dotazy a informace na
prague.realestates@email.cz

SEZNÁMENÍ:

Paní 58 by se ráda seznámila s krajanem
60 plus. Dana 0439205941

Nabídka práce:

Live in housekeeper

Wanted for retired couple on the lower North Shore.
Light work, flexible hours.
Drivers license essential.
First class accommodation with separate entrance.
Phone 0414655221

Premiéra filmu Alois Nebel

Po úspěšné premiéře v Melbourne se bude český film Tomáše Luňáka promítat i v Sydney na University of Technolog y v rámci Sydney International Animation Festival v **neděli, 14.10.2012 v 19:30** na University of Technology, Sydney.(adresa neuvedena ani na web strance, asi Ultimo)

Ptá se Kohn Roubíčka: „Prej se jim oženil syn. Gratuluju a udělal to z lásky, nebo kvůli penězům?“
Roubíček: „Tak i tak. Z lásky k penězům.“

Potkají se Kohn a Silberstein.
"Tak Kohn, jak jdou kšefty?"
"Ále nic moc, koupil jsem krávu."
"Na chov, což? No to je skvělejší nápad."
"No a k ní jsem koupil bejka, jako že by telátka"
"No, řeknu jim, voni jsou génius, z toho budou mít kšeft jak Brno!"
"Nojo, ale vona ta kráva na toho bejka jen čumí, ale nedá mu."
"To je smutný. Ale teď mě napadlo, že voni tu krávu koupili v Kolíně?"
"Jojo, v Kolíně, že se ptají?"
"No nic, já jen že moje manželka je taky z Kolína."

Dva muži čekají na vykonání trestu smrti.
Všechny rituály jsou vykonány, ředitel věznice se ptá na poslední přání.
"Celý život jsem miloval Helenu Vondráčkovou," svěřuje se první, "tak ještě jednu písničku od Helenky."
"A ty," obrátí se ředitel věznice k druhému odsouzenci, "jaké bude tvoje poslední přání?"
Druhý vězeň pozorně naslouchal a naléhá: "V takovém případě mě prosím vezměte prvního!"

Číšník počítá útratu:
„Tak to byla gulášovka pětadvacet, dva rohlíčky za deset, řízek s bramborovým salátem za devadesát, když to půjde za sedmnáct, to máme celkem...“
Host: „Ehm, promiňte, co byla to poslední položka?“
Číšník: „Á, tak to nejde... Tak to máme celkem za 125 korun...“

Zemřel Herbert Lom, komisař z Ružového pantera

Londýn - Ve věku 95 let zemřel v Londýně britský filmový herec českého původu Herbert Lom, který se proslavil především jako komisař Dreyfus ze série filmů o *Ružovém panterovi*. V Česku je dobře znám i díky roli hlavního "padoucha" Cornela Brinkleyho ve filmu *Poklad na Stříbrném jezeře*. Podle informací britských médií zemřel 27. září ráno ve spánku.

Herbert Lom

O Lomovi se říkalo, že je nejúspěšnějším českým hercem ve světě, kterého doma diváci neznají. Narodil se jako **Herbert Charles Angelo Kuchacevich ze Schluderpacheru** v roce 1917 v Praze do šlechtické rodiny s židovskými kořeny a vyrůstal na Šumavě u dědečka, který byl skutečným hrabětem. U filmu začínal ve 30. letech epizodními rolmi v českých snímcích - první epizodní roli dostal ve filmu *Žena pod křížem*, s partnerkou Věrou Ferbasovou. V Čechách si ještě zahrál ve snímku *Boží mlýny*. V době prvních hereckých pokusů si změnil jméno a ze šlechtického zůstal jen Herbert. Lom bylo to nejkratší, co prý našel v telefonním seznamu.

Do rodného města se Lom často a rád vracel a udržoval si i dobrou češtinu. V roce 1992 natočil v Praze komedii *Sherlock Holmes v pánském klubu aneb Dreyfus zasahuje*. O deset let později byl oceněn medailí Artis Bohemiae Amicis, kterou uděluje český ministr kultury těm, kteří šíří slávu českého umění ve světě. V roce 2006 předával jednu z cen při ceremoniálu Českého lva. "Byl to velice milý, inteligentní člověk, který mě zaujal nejen tím, jak hrál, ale také tím, jak moc miloval svoji zemi," vzpomíná Petr Vachler, ředitel České filmové a televizní akademie. O to víc ho mrzí, že Lom už nedostal příležitost hrát v českém filmu.

Za druhé světové války odešel se svými židovskými rodiči do Británie, kde studoval na londýnské Královské akademii dramatických umění, a v roce 1940 poprvé hrál v anglicky mluveném filmu. Pro svůj přízvuk byl zpočátku obsazován do rolí cizinců a ztělesňoval i nejrůznější zločince. První jeho výraznější rolí byl Napoleon Bonaparte ve filmu *Mladý pan Pitt* (1942). Napoleona hrál ještě v roce 1956 ve filmové adaptaci *Vojny a míru* s Audrey Hepburnovou a Henrym Fondou. Postupně se prosadil jako herec a celkem se objevil ve stovce filmů, mezi jinými ve snímcích *Pět lupičů a stará dáma* (1955), *Spartakus* (1960) a *Cid* (1961).

Pět lupičů a stará dáma / Cecil Parker, Herbert Lom, Alec Guinness

Největšího vřhlasu však dosáhl ve snímcích o *Ružovém panterovi* v úloze nešťastného komisaře Dreyfuse, kterého přivádí k šilenství nešikovný inspektor Clouseau v podání Petera Sellerse. Jeho syn Alec listu Daily Mirror řekl, že "jako každý herec nechtěl být uvězněn v nějaké škatulce". "Poté, co hrál v mnoha filmech východoevropské gangstery, tak ho potěšilo, že ho režisér Ružového pantera Blake Edwards obsadil do komediální role proti Peteru Sellersovi. Tento posun si opravdu užíval," prozradil Alec. "Ta role byl dar z nebes," připustil už dříve i Lom. "Ale bylo to dvousečné, protože mě lidé začali ztotožňovat s Dreyfusem."

V ČR byl Lom dobře známý i jako hlavní "padouch" ve vinnetouovce *Poklad na Stříbrném jezeře* (1962). Z pozdějších filmů je známá úloha v *Mrtvé zóně*, kterou v roce 1983 natočil režisér David Cronenberg podle románu Stephena Kinga a v níž Lom hrál po boku Christophera Walkena.

Lom také napsal dva romány *Enter A Spy* a *Dr. Guillotin: Bádání excentrického vědce, který předběhl svou dobu*. CTK

České krajské spolky v zahraničí ožívají novou energií

Praha - V zahraničí žije přes dva miliony Čechů a část z nich se sdružuje v krajských spolcích. Jejich zástupci se v Praze radili o tom, kam nasměřovat svoji činnost v budoucnu a jak přilákat další Čechy v cizině.

Češi usazení v zahraničí dodnes vyhledávají své krajany. Ti byli orientačním bodem i pro nynějšího starostu spolku českého Sokola v Mnichově Karla Pokorného, který emigroval v roce 1968. "Ani víkendové návštěvy České republiky nemůžou nahradit takový ten normální život," říká Pokorný. Přes dlouhotelé odloučení od rodné země se vždy najdou lidé, kteří české ostrůvky v cizině drží při životě. Anna Janků před dvaceti lety založila Sdružení českých žen v Káhiře, záchrannou síť pro krajanky v Egyptě. Dnes reprezentuje krajany v New Yorku. Stejně jako tisíce Čechů v cizině ještě donedávna odebírala česky psané Americké listy.

"Bohemka" v New Yorku má stále více členů

Ve svém domku na Long Islandu tiskli čtrnáctideník se zprávami ze staré vlasti manželé Bískovi po dvacet let. "Kdybych měl v malíku internet, jako mám v malíku výrobu tisku, tak bych u toho zůstal," říká Petr Bísek, prezident krajského spolku Bohemian Citizen's Benevolent Society of Astoria. Poslední číslo přivezl Petr Bísek ukázat i do Prahy. Přestože dosud nemá nástupce, nezoufá. V New Yorku vede dál krajský dům přezdívaný Bohemka, kde roste jak počet členů, tak dětí v českých školách.

Mít čtyři oči: Češi v emigraci posílají Vzkazy domů

Praha - Projekt *Vzkazy domů - Češi ve světě*, za nímž stojí obecně prospěšná společnost Dny české státnosti, chce upozornit na ty, kteří z mnoha důvodů, dobrovolně či pod nátlakem, opustili svou vlast. V rámci něj vznikla řada aktivit, mezi něž patří třeba slavnostní večer Korepondence V + W, výstava na Piazzettě Národního divadla, ale i publikace pojednávající o významných osobnostech, které v průběhu 20. století odešly do zahraničí.

Křest knihy Karla Hvíždaly a Martina Jana Stránského se uskutečnil odpoledne v knihkupectví Luxor. Pokřtila ji operní pěvkyně Soňa Červená. Podle odhadů žijí v zahraničí asi dva miliony lidí, kteří se hlásí k českému původu.

Kniha se zabývá fenoménem emigrace a exilu v českých moderních dějinách. Je rozdělena do pěti chronologicky řazených oddílů, které mapují hlavní vlny emigrace od roku 1848 až po poslední dny před pádem komunistického režimu v roce 1989.

Úvodní historické studie charakterizují každé období a popisují důvody a příčiny vystěhovalectví a podmínky života Čechů mimo svou vlast. Zachycují, jak která doba na své krajany nahlížela a opačně - jak se exulanti či emigranti stavěli ke své rodné zemi.

Mezi vybranými nalezneme známé osobnosti, jako je například kardinál Josef Beran, Soňa Červená či Karel Kryl, ale i ty, jejichž jména zůstala neprávem opomíjena. K těm bezesporu patří představitel protirakouského odboje Václav Vondrák, architekt Jan Letzel nebo generál Josef Buršík.

Hlavním záměrem projektu *Vzkazy domů - Češi ve světě* je podle společnosti u příležitosti oslav Dne české státnosti 28. září 2012 připomenout příběhy Čechů žijících v zahraničí v kontextu témat spojených s českou státností a národní identitou, píše se na stránkách Dnů české státnosti.

Od roku 1848 opustily české země statisíce lidí z různých důvodů ekonomických i politických. Odchodem ztráceli i získávali. "O tom exil vždycky byl, že lidé získávali další

oči, měli pak čtyři a byli schopni dívat se na problematiku doma i pohledem zvenčí a vidět ji mnohem přesněji," připomíná Karel Hvíždala.

Ve spolupráci s řadou státních a příspěvkových institucí, firem i soukromých osob a mediálních partnerů chce široké veřejnosti přiblížit krajany, jejichž osudy a příběhy jsou konkrétním obrazem českého politického, hospodářského, ale i kulturního vývoje.

<http://www.dnyceskestatnosti.cz/aktualni-projekt/vzkazy-domu-cesi-ve-svete/>

Průběh oslav

Oslavy potvrzají od 24. do 30. září, jejich součástí budou v Praze konference, diskuse, setkání, ekumenická bohoslužba, akce v muzeích, udělena bude také cena pro význačnou českou krajanu. Nominovány byly například bojovnice za lidská práva v USA Olga Hrubá, filoložka působící na Slovensku Marie Majtánová, modelka Tereza Maxová či podporovatelka česko-amerických kulturních vztahů Jiřina Šilhánová

První českou krajanu v Dánsku - královnu Dagmar, která byla dcerou Přemysla Otakara I. a nevlastní sestrou svaté Anežky, představí od 27. září výstava v Klementinu. Princezna Markéta přijala jméno Dagmar po provdání za dánského krále Valdemara II. a pověsti o jejím dobrém srdci kolují po Dánsku do současnosti. Po 31. říjnu, kdy výstava v Klementinu skončí, bude instalována v Kutné Hoře a dalších českých a moravských městech.

Vrcholem oslav má podle organizátorů být uvedení oceňovaného divadelního představení Vzkazy domů, které v Národním divadle v podání brněnské Reduty přiblíží korespondenci mezi herci Jiřím Voskovcem a Janem Werichem. Hra bude uvedena 28. září na svátek sv. Václava, patrona Čechů.

Dny české státnosti koordinuje ministerstvo zahraničí ve spolupráci s Českým rozhlasem, Národním divadlem, Národním muzeem a dalšími organizacemi. Loni se den české státnosti připomínal akcemi, které se nesly v duchu postav, jež jsou vyobrazeny na národních bankovkách.

Profily osobností v knize:

1848–1918 /Josef Václav Frič, Vojta Náprstek, Aleš Hrdlička, Vacslav Vondrák, Jan Kyjovský, Tomáš Čapek
1918–1938 /Jan Letzel, Josef Hurt, Zdeněk Kopál, Gustav Machatý, Anna Auředníková
1938–1948 /Jan Opočenský, Marie Švermová, Zuzana Ledererová, Jiří Voskovec, gen. Sergej Ingr, gen. Karel Klapálek
1948–1968 /Dagmar Šimková, Soňa Červená, kard. Josef Beran, Josef Buršík, Jan Lukas, Zbyněk Zeman
1968–1989 /Jiří Chmel, Ludmila Stáňová, Petr Sís, Ivan Medek, Karel Kryl, Vojtěch Jasný, Jan Anastáz Opasek CTK

Země Lhostejnost: Naštvaný Karel Kryl a jeho demokracura

Praha - Písníkář Karel Kryl se sice po revoluci vrátil do své vlasti a zpíval dál. Nezůstal jen u svých hitů z konce 60. let a o politice se nebál nejen zpívat, ale i psát. Usmíval se, ale jeho písně a texty po návratu z exilu měly hořkou příchuť zklamání. Nyní poprvé v souborném vydání vycházejí knižně jeho novinové texty z let 1990 až 1993 pod názvem *Země Lhostejnost*.

"Demokracie rozkvétá, byť' s kosmetickou vadou. Ti, kteří kradli po léta, dnes dvojnásobně kradou." Tak zní úryvek z jeho písně *Demokracie*. Příliš spokojený se situací nebyl a to bylo i znát. "Mně vadilo, že zpívá častušky, že ty písničky jsou najednou poplatný tý jeho naštvanosti," komentuje tehdejší jeho písničky Hana Kofránková, rozhlasová režisérka.

Krylovy novinové texty vycházely začátkem 90. let především v regionálním tisku. S hlavním proudem se tehdy komentátor nové demokracie Kryl míjel. Podle novináře Ivana Hoffmana mu nikdo nedal prostor, protože se ho báli. "My jsme se vymlouvali na křehkost demokracie a byli jsme ochotní dost omlouvat. On to vnímal jako vady, mluvil o demokratuře," vysvětluje Hoffman.

A jaká byla česká porevoluční společnost? Málo spravedlivá, ohleduplná a znovu kádrující. Taková byla Krylova výčitka české společnosti, a to včetně jejího prezidenta. Podle Kofránkové byl sršatý a nahněvaný, protože byl zhrzený. "Měl pocit, že ho Havel nevzal na Hrad, to je jeho věta," dodává Kofránková.

A kdo byl vlastně Kryl? Legenda, kterou doma vítají zástupy. Slovy jednoho z fejetonů, zanedlouho ho označí za bolševika, šílence a zrádce národa. Poslední novinový text je z prosince 1993. O tři měsíce později Karel Kryl umírá. , autor: lub CTK

Cvičení

Nad všechna kázání je příklad.

Uvedu ukázk u – jeden článek z internetu. Zkuste se pocvičit a zjistit, co všechno je tam špatně. Taky jedna věta z televize, kde se vyskytuje dost častá chyba. Pak jedna věta z bulváru, kde je velmi častá chyba.

Pod čarou bude týž článek s vyznačenými opravami.

ČLÁNEK:

Shoji ve formě posuvných dveří oddělující šatnu od zbytku místnosti.

Detailní pohled na tatami - ručně tkaná rýžová stěbla.

Architektura dodržuje pravidla harmonie člověka s přírodou, interiér převážně z dřevěným obložením, stropem a nábytkem. Koupelna umně kombinuje dřevo s kamenem. Abyste snili sladce a hlavně zdravě, vyzkoušejte matrace z přírodních materiálů - futony. Futony používali nejen dávné generace v Japonsku, lůžka na podobné bázi byste našli i v Evropě a v Africe už ve starověku. Japonci si tento zdravý spánek na futonu uchovali dodnes a do Evropy se opět pomalu vrací.

Japonský nábytek se vyrábí s mnoha druhů dřeva, zde je ukázka cedrové soupravy.

Futonové výplně mají totiž hned několik výhod. Díky přírodním materiálům jako bavlna, konopí, koňská žíně nebo třeba kokos jsou lépe tvarovatelné a naše svaly a páteř se tak v noci lépe uvolní.

Lůžko z tatami - silných podložek, které se běžně používají jako podložky na podlahu, jsou utkány z rýžových stébel.

Postel Raku, v překladu pohodlí, komfort nebo jednoduchost, je vyrobena pouze z přírodních materiálů a tatami podložek. Za postelí odděluje spací místnost shoji.

Jedním z prvků čajové ceremonie byla i samota, aby se účastník mohl soustředit jen na své nitro a v klidu rozjímat. Proto jsou často dodnes umisťovány čajové stolky doprostřed letních zahrad, obklopené čistou přírodou, anebo do středu rozlehlé místnosti určené pouze k tomuto účelu.

Čajová místnost s hlavním znakem japonského interiéru - jednoduchost a střídmost.

Klasickou součástí pokojů v japonském stylu bývají i podsedáky, rohože, polštáře, díky kterým návštěvník může v poklidu usednout na zem a meditovat, nebo cvičit jógu či strečink.

Interiér vyladěn do přírodních, neutrálních barev, inspirovaný japonskou architekturou.

Často se setkáme v japonském interiéru i s tradičními lampami, teplé světlo prozařuje skrz rýžový papír. Existuje mnoho variant - elegantní vysoké, které stojí v rohu místnosti nebo i menší závěsné na strop.

Pro úsporu místa vymýšlí Japonci všelijaké triky. Libují si ve skládacím nábytku, rozkládají křesílka, postele, nebo přenosné židle.

Skladná japonská židle, vyrobena z masivu. V Japonsku se využívá kvůli úspoře místa a díky lehké manipulaci. (Novinky 24. 8. 2010)

Kontaminované infuze nebezpečnou bakterií (TN Nova 23.8.2010)

Herecké legendy, které se do podvědomí televizních diváků nezapomenutelně vryly svými rolemi v seriálu Nemocnice na kraji města (Super, 24. 8. 2010)

OPRAVY:

Shoji ve formě posuvných dveří oddělující**ch** šatnu od zbytku místnosti.

Detailní pohled na tatami ručně tkaná **z** rýžových stébel. (*stěbla se netkají, stěbla rostou; tkají se tatami*) (*tatami tkaná: správně. **To** tatami, střední rod, v množném čísle tedy tkaná; můžeme se dohadovat o ženském rodu – ta tatami, ale když si to řeknete, uvědomíte si, že se to podobá koktání.)*

Architektura dodržuje pravidla harmonie člověka s přírodou - **interiér převážně s** dřevěným obložením, stropem a nábytkem. Koupelna umně kombinuje dřevo s kamenem. Abyste snili sladce a hlavně zdravě, vyzkoušejte matrace z přírodních materiálů - futony. Futony používaly nejen dávné generace v Japonsku; lůžka na podobné bázi byste našli i v Evropě a v Africe už ve starověku. Japonci si tento zdravý spánek na futonu uchovali dodnes a do Evropy se **futony** opět pomalu vracejí. (*Nevrací se zdravý spánek, vracejí se futony. Dále: Krátké tvary u třetí osoby množného čísla jsou sice už "povoleny", ale má to za následek smazání rozdílu mezi jednotným a množným číslem. Jak má správný tvar vypadat, poznáte, když si řeknete rozkazovací způsob slovesa, o něž jde: vracej! – vracejí).*

NOVINY –Zajímavosti s kulturou ba i odjinud

Japonský nábytek se vyrábí **z** mnoha druhů dřeva, zde je ukázka cedrové soupravy.

Futonové výplně mají totiž hned několik výhod. Díky přírodním materiálům, jako bavlna, konopí, koňská žíně nebo třeba kokos, jsou lépe tvarovatelné, **a** naše svaly a páteř se tak v noci lépe uvolní. (*Výčet: „jako…, …, **a**: důsledkové spojení: v důsledku tvarovatelnosti se naše svaly uvolní).*

Lůžko z tatami - silných podložek, které se běžně používají jako podložky na podlahu; jsou utkána z rýžových stébel.

Postel Raku, v překladu pohodlí, komfort nebo jednoduchost, je vyrobena pouze z přírodních materiálů a **podložek tatami**. Za postelí odděluje spací místnost shoji. (*tatami podložek – slovosled z angličtiny; napřed označení věci, pak obchodní nebo druhový název – podložky tatami*)

Jedním z prvků čajové ceremonie byla i samota, aby se účastník mohl soustředit jen na své nitro a v klidu rozjímat. Proto jsou často dodnes umisťovány čajové stolky doprostřed letních zahrad **a jsou** obklopené čistou přírodou, anebo do středu rozlehlé místnosti určené pouze k tomuto účelu.

Čajová místnost s hlavním znakem japonského interiéru - jednoduchostí a střídmostí.

Klasickou součástí pokojů v japonském stylu bývají i podsedáky, rohože, polštáře, díky kterým návštěvník může v poklidu usednout na zem a meditovat **nebo** cvičit jógu či strečink. (*bez čárky*)

Interiér **je** vyladěn do přírodních, neutrálních barev **a je** inspirován japonskou architekturou.

Často se setkáme v japonském interiéru i s tradičními lampami, **jejichž** teplé světlo prozařuje skrz rýžový papír. Existuje mnoho variant - elegantní vysoké, které stojí v rohu místnosti, **nebo** i menší závěsné na strop. (*Vedlejší věta vztahná, musí být ukončena čárkou.)*

Pro úsporu místa vymýšlejí Japonci všelijaké triky. Libují si ve skládacím nábytku, rozkládají křesílka, postele **nebo** přenosné židle. (*bez čárky*)

Skladná japonská židle, vyrobená z masivu. V Japonsku se využívá kvůli úspoře místa a díky lehké manipulaci. (Novinky 24. 8. 2010)

Kontaminované infuze nebezpečnou bakterií (TN Nova 23.8.2010)

Infuze kontaminované nebezpečnou bakterií.

Herecké legendy, které se do *podvědomí* televizních diváků nezapomenutelně vryly svými rolemi v seriálu Nemocnice na kraji města (Super, 24. 8. 2010)

Povědomí. *Podvědomí* je součást mysli, jejíž obsah si neuvědomujeme, ale jež nás přesto ovlivňuje. Je to pojem z psychologie (podvědomí, vědomí, nadvědomí). *Povědomí* je obecná znalost – příliš se tím nezabýváme, ale víme, o co jde.
© Marie Suková 2010 *Nevpes*

Prší? Tančeme!

Autor neznám

Bylo půl deváté, pracovní dopoledne už v plném proudu, když dorazil postarší pán, osmdesátník, k odstranění stehů z prstu. Řekl, že spěchá, že má už na devět něco dalšího domluveno.

Viděl jsem, jak je nervózní a řekl mu, aby si sedl; věděl jsem, že se na něho sotva kdo podívá dřív než za hodinu. Díval se však pořád na hodinky, a já zrovna neměl pacienta, tak jsem se rozhodl se na jeho ránu podívat.

Zjistil jsem, že je dobře zhojena, tak jsem si promluvil s jedním lékařem a obstaral si vše potřebné k odstranění stehů a převázání rány.

Zatím co jsem byl takto zaměstnán, zeptal jsem se jej, spěchá-li snad tolik kvůli další návštěvě u jiného lékaře. Odvětil, že nikoliv, že potřebuje jít do sanatoria, aby posnídal se svou ženou. Tak jsem se zeptal na její zdraví. Řekl, že tam už nějakou dobu je a že má Alzheimeru. A jak jsme tak povídali, otázal jsem se, vyvedlo-li by ji z rovnováhy, kdyby přišel trochu později. Opáčil, že jeho žena už dlouho neví, kdo je a jeho že už pět let nepoznává. To mne překvapilo a ptám se: A vy tam přesto docházíte každé ráno, i když ona neví, kdo jste? Usmál se, poklepal mi na ruku a pravil: Ona mne nepozná, ale já pořád vím, kdo je ona!

Musel jsem zadržet slzy, když odcházel. Na ruce jsem měl husí kůže a pomyslel jsem si: Tak takovou lásku bych chtěl v životě mít.

Opravdová láska není tělesná ani romantická. Skutečná láska spočívá v přijímání všeho co je, bylo, bude a nebude. Nejšťastnější lidé nemusí zrovna mít to nejlepší ze všeho, oni si udělají to nejlepší z toho, co mají.

V životě nejde o to, jak přežít bouři, nýbrž jak tančit v dešti. Všichni stárneme; už zítra může dojít na vás. Užívejte si už nyní života naplno. Má omezenou dobu platnosti.

Česká vojna byla švejkiáda

Petr Turek , Milan Šimáček:

Hodonín – Kmotrem knižní prvotiny hodonínského prozaika Petra Grubera "Dva roky základákem" je herec, publicista a pedagog VŠE Praha Milan Šimáček. Toho si filmoví diváci spojují především s vojenským prostředím, kterého si bohatě užil v kultovních komediích "Černí baroni" a "Tankový prapor" z dob Československé lidově-demokratické armády.

Jak se vám líbí humoristický román "Dva roky základákem aneb jak to bylo doopravdy"?

Autor otevřel velice vděčné téma, protože většina mužů z naší generace, jež měli více než sto šedesát centimetrů, na vojně byli. Absolventi vš rok, ostatní dva. Když člověk v tomto prostředí žije, tak si myslí, že je to největší deka, kterou může zažít. Ale poté, co opustí kasárna, paradoxně až do konce svých dnů vzpomíná jen na bizarní, všeobecně absurdní a humorné historky. To, že Petr ty své sepsal, je záslužné. Také se mu již ozval dramaturg České televize Brno a dokáží si představit, že jeho kniha bude námětem pro vícedílný seriál.

Chtěl byste si v takovém seriálu sám zahrát?

Záleží, kdo by ho režíroval a kterými hereckými kolegy by byl seriál obsazen. Co jsem hrál v adaptaci Švandrlíkových Černých baronů pod režijním vedením Zdenka Sirového, tak jsme do dneška všichni kamarádi. Pak jsem ale viděl Černé barony jako seriál, a to byla katastrofa. Kameraman Jirka Macháně se pod něj dokonce odmítal podespat. Víte, dnes se především rozhodují, s kým budu spolupracovat. Dřív jsem si myslel, že například role Hamleta se neodmítá, dnes se nejprve zeptám, s kým ho budu dělat.

Stává se vám, že vás lidé poznávají podle rolí z Černých baronů či Tankového praporu?

Stává se mi to denně a všude od Karlových Varů po Vizovice či Ostravu, samozřejmě včetně domovské Prahy. V tomto jsem jako Karel Fiala. Ten hrál i v jiných filmech a mnoha divadelních představeních, ale pořád byl Limonádový Joe. Já jsme zase rotný Soudek nebo voják Vata z Ivančic. Asi bych si přál, kdyby lidé více znali i jiné mé role, např. u Jaromila Jireše a zejména Karla Kachyni, ale díky Nejvyššímu za Soudka a Vatu. Protože každý herec chce být známý či alespoň povědomý, je to jistý druh zpětné reakce na jeho práci.

Viděl jste Černé barony či Tankový prapor nadabované?

Ne, tyto komedie jsou bytostně české a nepřenosné. Mám konkrétní případ. Když jsme oba zmíněné snímky začali připravovat, říkal jsem sestřenici v Bruselu, že točím dva filmy z vojenského prostředí. Anglicky Tank Batalion a Black Barons. Byla natěšená. Poté, co je viděla, tak se těžce divila a říkala, že jen kafráme a nikde žádné akce. Místo Schwarzeneggera, samopalů a hořících ohňů viděla jen, jak máme v rukou lopaty a pak popíjíme pivo. Česká vojna tehdejší éry byla jedna velká švejkiáda a Potěmkinova vesnice současně.

Co vás čeká v nejbližší době?

Představím se ve vážné roli. V pátek 12. října máme na Festivalu Oty Hofmana v Ostrově nad Ohří premiéru s nejnovějším filmem Víta Olmera "Lehká jako dech", což je psychologický snímek, obnažující problémy poruch metabolismu. Hraji tátu hlavní hrdinky, která se potýká s bulimií a svůj idol vidí v kamarádce-anoretičce. Obě jsou omámené fotografiemi dokonale vyretušovaných modelek. Svoji filmové dceři dokonce zachráním život, a to jsem od začátku manželkou /hraje ji Martina Adamcová/ neustále podceňovaným "pouhým" řidičem popelářského kukavozu.

Když jste četl Gruberovu knihu, vrátila se vám do myšlenek vaše základní vojenská služba?

Ano. Svoji základní vojenskou službu jsem strávil v Litoměřicích, což je město, které dvacet let po Listopadu vypadá noblesně, je nádherně opravené. Jako náčelník proviantní služby jsem byl většinu času v kuchyni ženijního pluku anebo s některou rotou na cvičení v přírodě. Idylka. A díky ní jsem byl v socialistické armádě paradoxně velice duchovně čilý. Doslova denně jsem studoval Bibli a pravidelně docházel na duchovní pohovory k Mons. Karlu Havelkovi, pozdějšímu generálnímu vikáři litoměřické diecéze. Vážně jsem tehdy uvažoval o studiu katolické teologické fakulty.

Proč jste se nakonec nedal na dráhu kněze?

Nevydržel bych celibát.

Myslíte si, že se kardinálové někdy domluví na zdobrovolnění celibátu?

Oni sami ne, ale jejich děti ano.

Buducnost Ceskoslovenskeho Country Clubu v Sydney

- SMUTOK NA MOJEJ DUSI

Vazeni rodaci z Ceska, Slovenska a Moravy, zijuci v Sydney-Australia. Dovolujem si Vam adresovat tento moj list s tym ze by som Vas chcela upozornit na to, ako lahko je mozne stratit nas CS -Country Club v Sydney. Ako velmi lahko sa moze dostat do nespravnych ruk, a ako je velmi dolezite, aby sme sa prave teraz vsetci Cesi – Moravaci – Slovaci spojili a nas **CeskoSlovensky Country Club** zachranili. DAVAM NA ZNAMOST, ZE NASEMU MALEMU CSC-KLUBU V SYDNEY “HROZI STRATA NASEJ IDENTITY " HROZI KULTURNY ZANIK NASIM LUDOVYM ZVYKOM, STRATA NASEJ CESKO-MORAVSKEJ A SLOVENSKEJ KULTURY A NASHO JAZYKA. Bola by som velmi rada, keby sa do zachrany nasho CSC-klubu zapojili aj nase nove mlade rodinky, ktore dostali australske obcianstvo pred par rokmi (a verte mi, ze ich je tu dost), z coho mam samozrejme velku radost, ze je nas tu v Australii zase viac. Tak teda "VITAJTE" medzi nami v Australii “NOVA GENERACIA ROKU 2000”. Uz roky posielam emaily priateľom, známym ci neznámym, vsetkym ktorí sa nejakým spôsobom mihli v Australii, alebo tu zili, alebo ziju a oznamujem im novinky "CO TU V SYDNEY VYVADZAME" ake tu mame, slovenske, ceske, alebo moravske podujatia, koncerty, diskoteky, plesy, no proste vsetko co sa tu deje. Velmi mi zalezi, aby sme si tu zachovali co najviac z nasej kultury, nase zvyky, nas jazyk, aby nase deti a dalsie generacie mali z coho cerpat . Ved nase ludove tradicie su naozaj skvostom, prekrasne piesne, kroje i ludove tance, o com skutocne niet pochyb. Nie je tomu tak davno, ked v roku 1974 prave z tohto dovodu, z lasky k nasej kulture, nasmu jazyku, nasi rodaci z vlastnych penazi kupili a vybudovali v Sydney v KEMPS GREEK, nas CESKOSLOVENSKY COUNTRY CLUB veriac, ze toto bude to miesto kde CESI-SLOVACI-MORAVACI si najdu svoju stratenú domovinu, najdu kus rodnej zeme a najdu i svoju neraz tazko skusanu hrdost. Na nestastie zacinam mat pocit ze sme budovateľov tohto nasho CS klubu - sklamali. Dnes ma hlavne slovo v nasom CS klube prezident, ktorý nerozprava nasim jazykom, a nasa kultura mu vobec nic nehovori. S jeho manželkou sa rozhodol, ze nebude respektovat vyborove rozhodnutie zo dna 25.8. 2012, clenov CS klubu ktore bolo platne pod CS - KLUBOVOU CONSTITUCIOU a odmietli z funkcie odstúpiť. Dnes maju oni dvaja v rukach, okrem celej nasej kulturnej buducnosti, aj cely ekonomicky chod nasho CS klubu. CS-KLUBOVU LIQUER LICENSE, CS-KLUBOVU GAMBLINE LICENSE, CS- KLUBOVE BANKOVE KONTO, CS-KLUBOVU DATABAZU, CS-KLUBOVY FACEBOOK, CS-KLUBOVY NOVY EMAIL.. Toto vsetko stihli neuveritelne rychlo, presunut na svoje meno, bez vedomia clenov vyboru, prevzali vsetko do svojich ruk. SOME PRESIDENT ONE'S SAID: If there is husband & wife or couple/partners in the position of authority, it increases the risk of corruptions. Isto pri citani tychto par mojich riadkov vas napadne otazka, " Ako sa toto mohlo stat ?" Bola to moja-nasa chyba. Zial nikto z nas nebol pripraveni na to, ze by sa mohol niekto takto zachovat. Ja a cely vybor sme pracovali z vysokym zariadenim a zachranovali sme topiacu sa lod, moje a vsetkych emocie boli prvorade, sustredili sme sa len na to ako napravit chyby predchadzajuceho vedenia. Co sa nam aj podarilo. Kedze novy, teda terajsi pan prezident aj s manželkou, boli neustupcivi, velmi dominantnej povahy a pod tymto tlakom nezhod a z vela hodin dobrovolnej prace, ktore 5 clenny vybor CS klubu v klube straval, dna 26.8.2012 sme odstúpili. Pod vedením australskeho prezidenta a jeho manželky nebolo ozaj ďalej mozne spolupracovat. Nechceli sme o tom doteraz hovoriť, a prinásť neďobré správy našim členom, ale nakoniec si myslím, že je mojou povinnosťou členov CS klubu o tomto informovať. Boli sme veľmi naivní, že sme tak veľmi verili týmto ľuďom, ktorí boli členmi iba od Apríla 2012 a dali sme im možnosť, byť prezidentom a sekretarkou nášho klubu. Nikdy by sme nepredpokladali, že si to takto rýchlo zariadia, aby len oni dvaja mali úplnú kontrolu nad našim CS klubom. V okamihu, ako sme im vybor tieto funkcie dali, zmenili svoje správanie, všetky zmeny robili v tichosti, bez nášho vedomia a súhlasu, ako keby ani vybor neexistoval..... Skočili sme skutočne z blata do kaluže, len preto že sme im tak veľmi doverovali. Keď sme si uvedomili že ich správanie je bezohľadné, a veci nekonajú v prospech celého klubu, pokusali sme sa im určite veci vysvetliť a skusali sme sa s nimi dohodnúť; avšak bez úspechu. Zvolali sme výborový schôdzu dna 25.8.2012 o 9,15pm, hneď po Veprových hodoch,,, kde sme boli pripravení

všetko spolu zase prediskutovať a nedorozumenia riešiť. Termin stretnutia sme im dali vedieť vopred, avšak manželka odmietli prísť. Dokonca 10 min pred schôdzou z klubu odšli. Nemali záujem o rozhovor a dali nám najavo svoju nadradenosť. Na schôdzi sme ich ospravedlnili a členovia výboru jednohlasne odhlasovali a odobrali im pozície prezidenta a sekretarky, ale z výboru sme ich neodvolali. Preposlali sme im rozhodnutie “Minutes” zo schôdzi. Manželka Irena a Bruce Bucksath, okamžite mali odpoveď na všetko a začali vyťahovať a ohanat sa legalnými paragrafmi - reguláciami z Klubovej Constitution, avšak zaujímave že si nevsimli Paragraph Constitucie číslo 56: (paragr.56) The Secretary shall in accordance with the Act be appointed by the committee for such term, at such remuneration and upon such conditions as it thinks fit: and any Secretary so appointed may be removed by it. Nothing herein shall prevent the committee from appointing a member of the club as Honorary secretary and any member so appointed shall forthwith become an officer of the Club and, if not already a member of the committee, ex officer a member of the committee and he shall by subject to the provisions of Clause 3 of the memorandum of Associations. Na druhý deň sa nám vysmiali do tváre, že oni sa funkcii nevzdajú a žiadne klúče, ani bankové karty nám neodovzdajú. Odmietli sa svojich funkcii vzdáť a odovzdať nám úrad- teda výboru CS klubu. Jedina možnosť bola, použiť násilie, avšak to vôbec neprichádzalo z našej strany do úvahy, samozrejme že to sme nechceli a tak radšej sme sa rozhodli odísť. My z výboru.... Pani Irena ale, okamžite upovedomila úrad ASIC (ja som bola ozaj prekvapená jej rýchlosťou, že necakala do 28 dní, kde sme ešte mali možnosť sa na niecom dohodnúť v prospech klubu/ako keby na takúto príležitosť čakala...) a úrad o násom odchode hneď upovedomila. Dnes vieme že sme konali v strese rozrúsení a unáhli sme sa našim odchodom, avšak nedalo sa skutočne s manželmi Brucksath spolupracovať. Boli Arogantní a neustupní. Pan prezident Bucksath veľmi rád nám opakoval " YOU ARE NOBODY, I'M THE PRESIDENT AND I'M RESPONSIBLE" výrok skutočne hodný prezidenta. Sláva im stupla do hlavy. Pôcas nášho vedenia, odmietli ísť pracovať do baru a tvrdili že oni pracovať nebudú a len pobežovali a chválili sa dookola svojou úspešnosťou. O našich dlhých hodinách dobrovolnej práce sa nikdy nezmienili. Nas výbor pracoval veľa hodín, každý večer a ráno na Skype, internete, navrhovali sme plagáty, zhanali dobrovoľníkov, pripravovali akcie pre deti aj pre dospelých, a pracovali sme aj v bare. Historia sa opäť z pred pár mesiacov zopakovala. Neverili sme skutočne sme z nich veľmi znechutení. Výbor, ktorý ste Vy členovia zvolili, bol zostavený z uprimných, dobrých, obetavých ľudí, ktorí chceli klubu pomôcť z bankrocie v ktorom sa CS klub nachádzal. CO SA AJ PODARILO. Splatili sme veľké finančné dlhy a splátky, ktoré predchádzajúce vedenie na celé s byvalou prezidentkou a vice prezidentom nám zanechali. Za pár mesiacov našej práce CSC klub začal peniaze zarábať, mohli sme začať splácať zatažujúcu pozicku z minulého roku (o ktorej nikdo nevedel). Klub začal prosperovať vďaka našej huzevnatej práci a veľmi dobremu 5 člennému kolektívu. Mali sme a máme plány do budúcnosti, ktoré by sme radi splnili. Chceli by sme robiť trh, kde by mali možnosť naši krajanovia predávať a vystavovať výrobky ktoré reprezentujú našu kultúru. Chceli by sme robiť kulturné vecery spojené s premietaním filmov v našom jazyku, vrátane rozpravok, vecery hier či poézie tiež v našom jazyku. Nas výbor CSC klubu má v pláne zariadiť reštauráciu s českou- moravskou a slovenskou ľudovou dekoráciou, stále udržiavať naše ľudové zvyky a našu krásnu kultúru a tradície. Zda sa mi veľmi čudné, možno to napadlo aj vas, prečo Australian sa tak veľmi chce stať prezidentom a drží sa zubami nechtami funkcie prezidenta Československeho klubu??? Je mi to do dnes zahadou?!!! Každý tu v Australii chodí rád do etnických klubov, ale aby sa chcel stať prezidentom klubu, ku ktorému etnicky neprislúcha?? Je to stále čudné!! Dokonca mu vadilo keď sme hovorili našim jazykom. Začal rozširovať v našom klube klamstvá, že nechcem v našom klube Australian a diskriminujem ich. Ovšem opak je pravdou. Keď jemu vadilo že v našom CS klube rozpravame našou rodnou rečou, **Nediskriminoval on nas ???** Medzi našimi krajanmi, je veľa miesaných manželstiev a preto veľmi radi privítame v klube každú národnosť a radi sa pochválime každému, našou kultúrou a predstavíme im veľa našich kulturných tradícií a privítame ich našim chutným jedlom. Ved preto tieto multy kolturné kluby v Australii existujú. PRETO CHCEM VYZVAT A POPROSIT KAZDEHO CECHE, SLOVAKA, MORAVAKA, AK VAM ZALEZI ABY NAS CS KLUB MOHOL DALEJ REPREZENTOVAT NAS VSETKYCH, STANTE SA CLENMI CSCC A PRIDTE NAS VOLIT NAS do "**Krajanského výboru**" A VERIM ŽE SA NAM

PODARI TUTO SITUACIU ZVLADNUT A MOJ SMUTOK V DUSI POMINIE. Dovolujem si Vam všetkým čitateľom tohto mojho dopisu poďakovať za čas strávený čítaním týchto riadkov.. ... Vraj v Brisbane CS klub už nepatrí našim ľuďom a všetky naše akcie tam usporiadávajú dnes v Poľskom klube. Neurobme túto istú chybu v Sydney ;o(((Učime sa vraj na našich chybách, ale ja som radšej, keď sa učim na chybách iných... PS: Keď nechcete dostávať tieto emaily tak si zablokujte svoju email adresu. Dakujem..... renatamorgan@yahoo.com Preposielam Clanok z Brisbane - dobre čítanie : Vyšlo v časopise NA SLOVÍČKO:

Ostuda Za ostudou.

tak by se dalo nazvat chování paní Bilkové Z Československého klubu v Brisbane. Né, že jenom dělá ostudu nám všem zde v Austrálii, ale také v Čechách a na Slovensku. Jméno Československého klubu je díky ní poškozeno i doma. Tento klub je. nebo-li řečeno byl určen k tomu, aby se v tomto prostranství scházeli krajané a byla vytvořena přátelská atmosféra. To vše díky paní Bilkové zaniklo.To, že nechce přijímat krajany za členy už všichni vědí. Ale to, že odmítá vystoupení našich umělců v klubu, je vrchol. Například Lenka Filipová musela vystupovat v klubu Polskem. Ostuda, ostuda. Dobré jméno Čechů a Slováků v Queenslandu je díky paní Bilkové pošlapáno. Jakým právem tato samo prohlášena “majitelka ” odmítá vystoupení našich umělců v “našem klubu". Vždy v minulém čase byli naši umělci v klubu vítání a všichni měli radost Z mnoha vystoupení. Dnes je to již minulostí. Do Československého klubu již nikdo z našich hvězd asi nepřijede. Budou vystupovat v klubech jiných. Vrcholem všeho bylo další zamítnutí Slovenského umělce a legendárního baviče Andera z Košic. I tento velice populární člověk byl paní Bilkovou doslova z Československého klubu vypovězen Jeho vystoupení nebylo oznámeno ani v Krajanském Listě, kterého je „majitelka“ a ani v Českém vysílání rádia, které též ovládá. Vystupoval tedy opět v Polskem klubu. A co na to členové a všichni krajané? Odpověď je taková.Všichni se této osoby bojí a nikdo není schopen proti Bilkové vystoupit a pomoci ukončit její působení v Československém klubu. Na co tedy je onen klub? Kromě vyvolených a velice poslušných lidí, které má paní Bilková omotané kolem již celého těla, kromě Němců, Holanďanů a jiných národností do klubu nemá přístup. Veřejně prohlásila. že se bojí O Svoji pozici, když se někdo neprověřený do klubu jako člen dostane. Nepřipomíná vám to vážení čtenáři něco Z minulostí? Jak je možné, že naše Zastupitelské orgány finančně podporují organizaci, která nemá nic společného s tím, na co je tato dotace určena. Český a Slovenský jazyk Z klubu pomalu mizí, na předsedu dosadila australana a tutěž osobu i přes mnoho protestů protlačila na post Honorárního Kogzula České republiky. Jak vidíte sami, krajané jsou pomalu odstraňováni a Z klubu se stává privátní podnik paní Bilkové. Je tedy zapotřebí se přestat Bilkové bát, psát dopisy na naše Velvyslanectví, Konzulát a Ministerstvo zahraničních věcí a ukončit její diktaturu v Československém klubu. Klub by měl být všech a ne jenom paní Bilkové. Jinak “ náš Československý klub “ zanikne a nebo propadne do Zapomenutí.

Poznámka redakce novin:

(= vydavatele), Před lety byl pan Paul mnoho let předsedou ČS klubu v Brisbane, pak zvolili předsedou někoho jiného a pan Paul se rozlobil, odešel a vytvořil se svými přáteli druhý klub v Brisbane a začal vydávat občasník - časopis „Na Slovíčko“. Paní Bilková se stala předsedkyní a pan Paul jí od té doby nemůže „přijít na jméno“. (Není to nic divného, v NSW byl předsedou klubu sběratelů hmyzu pan Chadwick, když ho jednou nezvolili, i on se naštvál a udělal na truc druhý klub sběratelů hmyzu a tak pak byly kluby dva a každý měl méně než 20 členů.) Když jsme zavolali do Brisbane, bylo nám řečeno, že pan Andrej v klubu nevystupoval proto, že klub má licenci na alkohol pouze na víkend a nikdo nechtěl ve středu z členů pomáhat ten den v klubu. V druhém případě se pan principál umělkyně Lenky Filipové, Petr Vítek, moc rozhněval, že mu klub účtoval za vystoupení \$4 dolary a ne jak před lety \$3 (asi za osobu), a proto přeložil na truc vystoupení do Poľského klubu, jinak se pan Petr Vítek, ba i madame Semenová, velice zlobí na noviny „NOVINY“, neb prý odmítáme inzerovat zdarma (či za \$10) vystoupení Vítkovic umělců v těchto novinách, a to i přesto, že jak nám sdělili „jest to naše krajanská povinnost“. Je ale pravdou, že informujeme čtenáře zdarma o vystoupeních nejen pana Bučka, sl. Virágové nebo i účinkujících pana Vítka, ale pouze bez obrázků, jen jako text na straně 9. Dovolujeme si na závěr poznamenat, že hlavně NIKDO z těchto VŠECH výše uvedených, neodbírá ba ani nijak nepřispívá na Noviny.

Akce Kameny

Z dějin zločinů komunistické Státní bezpečnosti

V srpnu 1951, před jedenašedesáti lety, skončila pravděpodobně nejzákeřnější akce, jakou měl na svědomí tehdejší komunistický režim. Bohužel nepatří k nejznámějším a informací o ní je na českém internetu i v archivech jako šafránu. Neuškodí proto vytáhnout z hlubin historie polozapomenutá fakta a připomenout si je.

Inspirováno NKVD

Tehdejší StB se inspirovala u sovětské NKVD, jejíž agenti v poválečném Berlíně, převlečení do amerických uniforem, zpovíдали vojáky Rudé armády, kteří hodlali zběhnout a utéct ze stalinského pekla. Uprchlíci, ve víře, že jsou již v bezpečí západního sektoru, se často rozpovíдали o tom, jaké názory mají jejich spolubojovníci či rodina, a dodali tak další materiál pro paranoidní sovětské represivní orgány a často rovnou pro kata. Před nímž samozřejmě ve většině případů sami skončili.

Československá StB započala s realizací akce Kameny v květnu 1948, prakticky ihned po únorovém převratu. Z rychlosti, s jakou byla celá akce uvedena do života, se dá soudit, že byla plánována dávno před Vítězným únorem.

Smyslem akce byla nutnost vzbudit v obětech pocit, že se dostali do rukou tehdejší západní rozvědky, že jsou z nějakého důvodu na dobré cestě dostat se do emigrace, že jsou konečně v bezpečí před režimem, který v Československu čerstvě rozpoutal krvavé čistky. Výsledkem neměl být nějak kvalitní a zásadní zdroj informací, ale potírání a ničení takzvaného třídního nepřítele. A v mnoha případech též získání majetku usvědčeného emigranta

Terčem provokací se stávali nekomunističtí politici, vládní úředníci, předúnorové armádní špičky, váleční veteráni, církevní hodnostáři či podnikatelé, zkrátka ti, kteří by dříve či později v komunistickém kriminále s největší pravděpodobností skončili. Nijak nepřekvapí, že si estébáctí provokatéři nechávali často vyplácet desetitisíce za pomoc při útěku.

K čáře a do basy

Cesty obětí akce Kameny se různily. Ti nejdůvěřivější se písemně zavázali provokatérovi ještě před cestou k hranici, což byl zároveň jejich konec cesty, protože následovalo "náhodné" zatčení, soud a kriminál. Ostatní se na cestu k hranici vydali.

Tam, kde se bolševická mašinerie spokojila jen s důvodem k uvěznění, stačilo přistižení při pokusu o překročení hranice. Cesty obětí pak končily dostatečně daleko od hranice, kde měla SNB spoustu prostoru k zatčení či předstíranému únosu zpět do Československa. Neúspěšní útekáři pak netušili, že se stali cílem provokací, a přičítali to své vlastní smůle.

Nejzajímavějším a zároveň nejzákeřnějším tahem Státní bezpečnosti byla falešná strážnice americké armády postavená u Všerub, doslova pár metrů od opravdové hranice. Obsazena byla pracovníky StB v amerických uniformách, vyzdobena byla americkými vlajkami, na zdi visely portréty presidentů, z rádia se linul černošský jazz a nic netušícím emigrantům byly nabízeny americké cigarety a čokoláda.

Akce Kameny - Všeruby

Ke strážnici oběti vodili další estébáci, tentokrát v uniformách německé pohraniční stráže. Pod záminkou výsledku pro americkou CIC byli dotazováni na poměry ve vlasti, smýšlení příbuzných a přátel, žádání o kontakty na protisocialisticky smýšlející občany a ty, kteří by byli ochotní spolupracovat s americkou výzvědnou službou. Mnozí z vyslýchaných, aby pomohli své žádosti o azyl, neváhali sepsat seznamy svých příbuzných, zveličovali nebo si zcela vymysleli svou roli v podzemním, protikomunistickém hnutí a aniž by tušili, dodávali komunistům další materiál do rudého mlýnku na maso a sami sobě upletli bič, kterým je neváhala bolševická justice

NOVINY –. Z českého tisku a od krajanů ze světa

náležitě ztrestat. Po pravdivosti toho, co o sobě falešným americkým zpravodajcům navykládali, se pátralo málokdy. Ostatně pravda bolševickou justici tak jako tak zajímala pramálo.

Po "výslechu" falešným zpravodajcem CIC následovalo předání zpět do rukou Státní bezpečnosti, případně uniformovaného SNB. Podoby onoho předání byly různé. Protože šlo o to, aby oběti stále žily v přesvědčení, že byly na opravdové americké strážnici, bylo nutné dohrát celou tragickou hru až do konce.

Jednou se sehrálo přepadení strážnice československými esenbáky, jindy byl emigrant odeslán se svými papíry za dalším "Američanem" a po cestě lesem "unesen" zpět do Československa. Nebylo výjimkou, že bylo emigrantovi oznámeno odmítnutí azylu nebo že je uveden na seznamu agentů komunistického Československa a pod pohrůžkou zastřelení byl předán pracovníkům StB.

Cesty všech tak končily v některé z komunistických věznic, kde čekali na soud a mnohaleté žaláře, nucené práce a v některých případech i na šibenici. A většina z nich až do smrti netušila, že se stali obětí jedné z nejobludnějších her, jaké s lidmi komunistický režim hrál.

Oběti

Není známo, kolik přesně obětí má na svědomí akce Kameny. Dá se ale předpokládat, že se číslo bude pohybovat vysoko v řádu stovek. O mnohých z obětí se pravděpodobně nikdy nedozvíme. Přesto ovšem se pár jmen dochovalo.

Vůbec první obětí byl továrník Jan Prošvic. Během převratu přišel o továrnu, získal od veřejnosti nálepku vykořisťovatele a kolaboranta, byl zatčen a uvězněn Státní bezpečností, ztýrán a bez jakéhokoliv vysvětlení propuštěn. Podlehl opakovanému naléhání provokatéra Státní bezpečnosti a skončil i se ženou a dětmi u Všerub. Byl odsouzen k nuceným pracem, odkud se mu povedlo utéct do Anglie. Jeho rodinu nechali bolševici živořit bez prostředků. Veškerý majetek rodiny byl estébáky rozkraden a dům si v roce 1949 pro sebe koupil Antonín Zápotocký.

Josef Hnátek, bývalý navigátor 311. bombardovací peruté RAF, přistoupil na nabídku provokatéra StB a se svým bratrem a dalšími přáteli se ocitli na falešné strážnici u Všerub. Po výsledku byli označeni za nespolehlivé a "vráceni" zpět do Československa. Josef Hnátek si od soudu odnesl trest smrti, který mu po odvolání změnili na 15 let.

Karel Janoušek, Air Marshal RAF, nejvyšší československý důstojník ve Velké Británii, skončil krátce po únorovém převratu v rukách provokatérů s příslibem přechodu na Západ. Nejprve dostal 18 let kriminálu, v roce 1950 mu byl kvůli smyšlenému obvinění trest zvýšen na doživotí. Odseděl si nakonec 12 let.

Ironií osudu je, že akce Kameny zasáhla i do vysokých stranických kruhů. Její obětí se stal Vlado Clementis, bývalý komunistický ministr zahraničí. Smyšlené protistátní spiknutí a pokus o útěk za hranice mu vynesly oprátku.

Ne vždy se podařilo falešným Američanům své oběti přesvědčit. Oldřich Maláč se svou ženou též skončili u Všerub. Všiml si, že vojáci okolo něj nemluví dobrou angličtinou, došlo mu i pár nedostatků ve vybavení strážnice, jako například že psací stroj je československé výroby, a s přesvědčením, že jde o provokatéry, odmítl spolupracovat a odpovídat na otázky. I přes to všechno ho ale čekalo 15 let nucených prací.

Pachatelé

Jediná známá fotografie

Oběti i pachatelé mají v tomto případě jedno společné. Mnoho se o nich neví. Nemnoho z nich se dalo identifikovat, určit jejich role v celém dramatu a zmapovat jejich osud.

Duchovním otcem celé akce byl velitel plzeňské StB Josef Stehlík.

Oběti do této zrůdnosti lákali Josef Janoušek a Milena Marková. Snad nikoho nepřekvapí, že Milenu Markovou získala komunistická bezpečnost vydíráním poté, co vyšla najevo její udavačská minulost z dob protektorátu. V roce

1949 už přestala být pro StB užitečná, byla zatčena a ve vazbě spáchala sebevraždu.

Za představitele CIC se často vydával Amon Tomasoff, kterého v roce 1944 získala NKVD jako svého špiona. Pracoval jako námořník na lodích plujících do Murmanska. Zemřel v roce 1953 na následky zhoubného nádoru na mozku.

Tomasoffův nadřízený, Emil Orovan se v pozdějších letech stal recepčním v hotelu Alcron, kde nadále provozoval výzvědnou činnost pro StB. V roce 1969 dostal i s rodinou víza do Izraele. Tam se jeho stopy ztratily. Vzhledem k jeho minulosti u StB nemusí být spekulace o spionážní kariéře tak úplně vzdáleny pravdě.

Ještě v roce 2010 byl na živu Evžen Abrahamovič, jeden z hlavních realizátorů celé akce Kameny. Spokojeného důchodu se dožil jako ředitel obchodního domu. Býval prý často vidět ve společnosti Karla Köchera, usvědčeného špiona sovětské KGB.

Svět se divil a spravedlnost spala

Výskyt amerických uniforem u Všerub neunikl již v létě 1948 pozornosti USA. Zaslali dokonce protestní nótu, ve které protestují proti využívání armádních uniforem a označení. S tím, že nechťjí jakkoliv zasahovat do metod, jaké Československo využívá k ochraně hranice.

Československá odpověď samozřejmě popřela existenci něčeho takového, vyšetřování prý žádné stopy nenašlo a prý je americká strana paranoidní.

Až ve chvíli, kdy několik z představitelů akce Kameny emigrovalo a o celé akci začala informovat Svobodná Evropa, byla celá akce odpískána.

Jak je v českých polistopadových podmínkách už skoro zvykem, spravedlnosti se opět průchod nedal. Z estébáků, kteří se na celé této zrůdnosti podepsali, nebyl nikdy nikdo potrestán, někteří přežili v klidu a pohodě nástup demokracie, pravděpodobně ještě někteří z nich užívají své důchody a služební výsluhy a chodí si na Prvního máje zavzpomínat pod pódium s řečníci Martou Semelovou. A dost možná vychovávají svá vnoučata a vypráví jim, jak bylo krásně a jak byl jejich děda hrdina…

Zdroje:

Journal of the American Intelligence Professional (březen 2011)
Totalita.cz
Profit.cz

Převzato z Makovsky.blog.idnes.cz se svolením autora
Dušan Makovský

Ten, kterého se bála i StB

Jaroslav Spurný

Václav Klaus musí mít radost. Jeho dlouholetý přítel Karel Muzikář senior ohlásil, že by rád kandidoval na Hrad. Možná to pan Muzikář myslí jen jako vtip, možná ne, říká pan Patizon. Já si myslím, že by pan Muzikář rád na Hrad, ale že podporu Klause – která by mu jistě pomohla – nezíská. Nebude to tak jednoduché jako před skoro dvaceti lety, kdy Klaus veřejně a na reklamách podpořil „Muzikářův“ privatizační fond Garance, který byl pak rozkraden. Dokonce se tehdy našel viník, neznámý ruský mladík Alim Karmov.

Karel Muzikář starší (neplést si s jeho synem Karlem Muzikářem mladším, jedním z nejvlivnějších tuzemských právníků, lobbistů, mužem, který spojil na čas svůj osud s Pavlem Bémem a Václavem Klausem) je v galerii nápadníků prezidentského křesla tím nejzvláštnějším. Začátkem sedmdesátých let krátce spolupracoval se Státní bezpečností. Spolupráci ukončila sama StB, podle spisu byl Muzikář tak nedůvěryhodný kariérista, že byl k ničemu i politické policii. I když sám Muzikář spolupracovat nadále chtěl. Později začala StB Muzikáře sledovat. Byla to asi nejdivnější sledovaná osoba v tehdejší historii StB. Estébáci měli totiž z pracovníka podniku zahraničního obchodu, který se neustále oháněl svými známostmi na ministerstvu vnitra, spíše obavy. Ne proto, že by bojoval proti režimu, naopak, on byl tak pilným kariéristou, že v StB netušili, jestli náhodou nesledují vlivného agenta KGB. Upozornění z Moskvy nepřišlo, tak zřejmě ne. Nebo naopak zřejmě ano? ptá se pan Patizon.

Po roce 1989 se Karel Muzikář angažoval v privatizaci, buď neúspěšně, nebo úspěšně. To je otázka pohledu na peníze, které zmizely z fondu Garance. Celou tu dobu se kamarádil s Václavem Klausem, ten později i jako prezident zaštiťoval některé Muzikářovy společenské akce. Na oslavu Muzikářových sedmdesátin před dvěma lety přišla půlka Fischerovy úřednické vlády a mnoho vlivných podnikatelů. Jeho synovi před čtyřmi lety osobně popřál k narozeninám Václav Klaus na opulentním bémovském večíрку pro čtyři tisíce lidí v Janouškových pražských Žlutých lázních. Prostě

Prostě Karel Muzikář a Václav Klaus jsou natolik spojeni, že by si jeden nevšiml jejich výměny na Hradě.

Vlastně si s panem Patizonem nejsme jistí, jestli jsme neměli prohlášení Karla Muzikáře přehlédnout jako bezvýznamnou událost a jestli mu neděláme reklamu. Ale ne. O křeslo prezidenta ať se uchází, kdo najde své poslance nebo občany. Je dokonce velmi nepravděpodobné, že pan Muzikář do boje o Hrad nakonec půjde. Ale skutečnost, že o postu prezidenta může mluvit, byť třeba jen v legraci, člověk, který byl vnímán naprosto vážně i Statní bezpečností jako morálně nezpůsobilý, nás s panem Patizonem na chvíli rozhodila.

Abebe Bikila: bosý maratonec, který zemřel na vozíku

Abebe Bikila se narodil 7. srpna 1932, zemřel 25. října 1973. Zatímco svět oslavoval nového olympijského vítěze maratonu v Londýně, roštem zájmu zcela propadlo, že by v těchto dnech oslavil své osmdesáté narozeniny Abebe Bikila. Největší legenda této disciplíny, která vyhrála maraton naboso a skončila na vozíčku.

Píše se 21. říjen roku 1964 a Abebe Bikila probíhá jako první cílem olympijského maratonu v Tokiu. | foto: Profimedia.cz

Černý bosý běžec se blíží strojovým tempem a jak přebíhá cílovou čáru těsně před Konstantinovým vítězným obloukem, špalír jásá a tleská. Na YouTube je to dobře vidět. A taky to, že běžec jako by chtěl pokračovat pořád dál. Třeba je zrnko pravdy na legendě, která vysvětluje, proč vlastně tehdy v Římě zvítězil. Možná totiž pořád hledal soupeře s číslem 26.

Není nad to, když sportovec poslouchá trenéra.

Abebe Bikila dorazil do Říma na olympiádu jako vyjevený mladý muž. I sportovně to byl jelimánek. A tak mu dal trenér jediný taktický pokyn: Najdi si číslo 26 a drž se ho. To číslo měl mít jeden z nejlepších maratonců té doby Maročan Rhadi ben Abdesselam. Měl mít, jenže neměl: před startem si převlékl dres a najednou nesl číslo 185. A legenda vypráví, že jak se Bikila poslušně snažil najít šestadvacítku, předbíhal další a další běžce, až vběhl do cíle jako první.

Nějaká pohádka byla zřejmě zapotřebí, aby tu neuvěřitelnou věc vysvětlila. Před startem Bikilu nikdo neznal, jediné, čím způsobil rozruch, byly jeho bosé nohy. A jak se propracovával kupředu, začali se najednou novináři zděšeně ptát jeden druhého: Kdo to je?!

Nikdo nevěděl. A tenhle pan Nikdo se stal zřejmě největším vítězem her. Jeho bosé nohy fascinovaly svět. Viděl je každý, kdo se díval na televizi nebo filmové týdeníky, protože kameraman je při závodě zabíral v detailu víc než postavy běžců. Ty nohy byly nejen neuvěřitelné, byly i symbolické. Psal se rok 1960 a do těch dvou holých chodidel měkce plácajících o asfalt se ztělesnil převratný a naivní duch doby, kdy černá Afrika získávala nezávislost a snila sebevědomé sny o skvělé budoucnosti. Chudí? Ano. Bosí? Ano, ale vítězní. A tohle byla její první olympijská zlatá.

Ale i s těma bosýma nohama to není tak, jak to vypadá. Bikila totiž vůbec nemusel běžet bos. Od firmy Adidas dostal několik párů běžeckých bot, ale neseděly mu a měl z nich puchýře. Tak se vyplašený trenér Niskanen rozhodl, že ho radši pošle do závodu bosého, jak byl zvyklý. Mimoходом, druhý etiopský maratonec, který skončil sedmý, bos neběžel.

Bikilovi bosé nohy nijak nevadily. Takhle začal běhat už jako dítě z vesnice tak primitivní, že takové byly v Evropě někdy ve středověku.

A možná právě proto vyhrál.

Chlapec z chýše

Narodil se ve vesnici Džato asi šedesát kilometrů od Addis Abeby, ale v té době bylo šedesát kilometrů civilizačně jako šest tisíc. Žádné silnice, jen cesty, žádná elektřina, žádná auta. Když se lidé chtěli někam dostat, chodili.

Anebo běhali.

Autor těchto řádků se tam před deseti lety pokusil dostat, ale v Addis Abebě mu to rozmluvili, protože ani dneska to není tak jednoduché. Lidé v Džatu bydlí pořád v tukulech, klasických kulatých afrických chýších se stěnami z bláta smíšeného se slámou a střechou pokrytou suchou trávou.

Malý Abebe Bikila byl typický chlapec své doby. Otec pastevec, on taky. Denně naběhal spoustu kilometrů, aby našel pro své kozy a krávy dobrou trávu, a pak naháněl zatoulané kusy.

Byla to dobrá příprava, ale to v té době netušili ani největší odborníci. Žil a pobíhal totiž po kopcích v nadmořské výšce přes dva tisíce metrů, a tak se jeho tělo připravilo na velké atletické výkony ve vytrvalostním běhu, protože krev byla schopná lépe okysličovat tělo. Měl to v genech jako spousta obyvatel náhorních plošin východní Afriky.

Když mu bylo deset, uviděl po několikadenní pěší cestě na trh do Addis Abeby, kterou podnikl s matkou, vojáka císařské gardy. Pro chlapce z vesnice to bylo zjevení. Chtěl být jako on. Už měl životní cíl.

A v devatenácti se mu to podařilo.

Otevřelo mu to dveře ke slávě. Ale také ho to málem stálo život, který by z něj vystřelila popravčí četa.

Nejdřív to první.

"Hubení nemůžou vyhrát"

Pro mladého vojína osobní strážce císaře Haile Selassieho to byly nádherné dny. Dobré bydlení i jídlo, a hlavně sport. Fotbal, volejbal, basket. Někdy v roce 1956, to už byl u gardy pár let, se přidala atletika. Mohl za to švédský trenér Onni Niskanen.

A Haile Selassie. Na fotografii vypadá docela bizarně, ale rozhodně mu to páliło. Neorientoval se ani na Washington, ani na Moskvu, protože věděl, že by za to politicky platil. Oblíbil si Švédy a kromě jiných expertů pozval i skupinu důstojníků, aby založili kadetku a vychovávali oficíry etiopské armády. S nimi přišel i Niskanen jako sportovní instruktor. Všiml si, že drobný a hubený voják Bikila běhá každý den asi dvacet kilometrů a napadlo ho, že by mohl zkusit maratony. "Běhání bylo pro Etiopany přirozený sport. Ale když jsem ho začal trénovat, běhal jako voják. Byl tuhý. V tomhle směru neměl talent. Musel jsem ho naučit techniku."

Trenér věděl, že Bikila je budoucí hvězda. Ale Etiopie tehdy měla vytrvaleckou jedničku jménem Wami Biratu.

unavených nohou.

Když císař přijímal olympioniky před odjezdem do Říma, řekl si podle jednoho ze sportovců polohlasem: "Jak můžou takoví hubení lidé něco vyhrát?"

"Hubení lidé" vyfasovali 150 dolarů kapesného a vyrazili.

Od popravčí čty na vrchol

Když se vrátili, byl Abebe Bikila národním hrdinou Etiopie i Afriky. Při triumfální jízdě ulicemi hlavního města ho doprovázel císař, na autě se vezla obrovská zeměkoule a z ní Bikila kynul davům jako v poválečném filmu sovětský tankista Pražanům.

"Muže úspěchu potkávají tragédie. Bylo to Boží vůle, že jsem vyhrál olympiádu, a byla to jeho vůle, že mě potkala ona nehoda. Přijal jsem ono vítězství a přijímám i tuto tragédii. Obě věci musím přijmout jako životní fakt a žít šťastně," prohlásil Abebe Bikila poté, co ho zranění upoutalo na vozík.

Panovník povýšil vojína Bikilu rovnou na desátníka a věnoval mu bílého volkswagena brouka.

Ale idyla trvala jen pár měsíců. Sotva císař v prosinci vyrazil na návštěvu Brazílie, jeho nejvěrnější, tedy osobní garda, provedla puč. Byl však potlačen. Bikila se osobně nijak neangažoval, ale podezření padlo na všechny, vinný-

nevinný, vše bylo jedno. Mnoho gardistů bylo popraveno, ale Bikilovi dal císař milost, pomohla i přímluva mnoha významných lidí. Říká se, že kdyby Bikila nebyl slavný olympijský vítěz, nepřežil by.

A pak přišla doba největší slávy. Běžec objížděl svět a kromě jediného maratonu vyhrál všechny, které doběhl. Ten nejdůležitější byl samozřejmě v roce 1964 na olympiádě v Tokiu. Opět za neuvěřitelných okolností.

Čtyřicet dnů před startem Bikila běhá jako obyčejně. Náhlá bolest v břiše. Chce ji rozběhat. Nejde to. Kolaps. Převoz do nemocnice: akutní zánět slepého střeva. A operace. S olympiádou je konec.

Možná pro doktory. Pro Bikilu ne.

Za pár dnů na posteli posiluje svaly na nohou a po setmění tajně vyklusává na dvorku. Když přistane v Tokiu, jde po schůdcích z letadla ještě celý ohnutý. Nikdo nepředpokládá, že poběží.

On ano. Běží a vyhraje. O celé čtyři minuty. Když je v cíli, nejásá, v tváři má skoro lhostejný výraz a začne na trávníku dělat uvolňovací gymnastiku, jako by právě skončil s lehčím tréninkem. Neuvěřitelné.

Ale kolem něj vypukne šilenství. Je první, kdo v olympijském maratonu zvítězil dvakrát. Stává se znovu nejslavnějším běžcem světa a nejpopulárnějším Afričanem.

Ne všechno je potom ale zlaté. Žádné podrobnosti nenajdete, ale zmínky ano. Dostavily se obvyklé potíže člověka, který se stane celebritou: večírky, alkohol, ženy.

Výkonnost mu to ale očividně nezhoršilo, takže v roce 1968 jede do Mexika pro třetí olympijské vítězství. Po sedmnácti kilometrech to vzdá. Musí. Zlomená zanártní kůstka. Muselo to hodně bolet. Pokud s tím šel do závodu, klobouk hluboce dolů za těch 17 kilometrů.

A tím závodem jako by se s Bikilou rozvedlo štěstí.

Lukostřelcem z nouze

Rok 1969 s sebou nese těžkou havárii. A opět existují dva výklady, co se stalo. Ten první: vyhýbá se v autě demonstrujícím studentům a řítí se do rokle. Ten druhý: jede k ránu domů (oficiálně od jednotky, kde měl instruktáž, ale mohl to být taky návrat z flámu) a nákladní vůz ho srazí do rokle, kde leží celé hodiny, protože řidič nákladáku ujede.

Bikila je úplně ochrnutý. Pak přijde operace v Británii, která mu vrátí pohyblivost aspoň do horní poloviny těla. Zbytek života stráví na vozíčku. Už ví, že lepší to nebude.

Trenér Niskanen ho přesvědčí, aby to nezabalil. A řekne mu, aby začal s lukostřelbou. Žertuje, že vyhraje olympiádu i z vozíčku.

Třeba by se mu to i podařilo.

Ale 25. října 1973 Bikila náhle umírá. Krvácení do mozku.

Na jeho pohřbu se sejde 75 tisíc Etiopanů. Jeho jménem je později pokřtěn stadion v Addis Abebě. Dneska vypadá dost ošuměle.

Ale legenda září pořád.

Autor: Max Brett

Muž zatčen, protože se při olympijském závodu neusmíval

Mark Worsfold, 54, byl v Anglii zatčen policií a odveden v poutech, protože se při sledování olympijského cyklistického závodu neusmíval. Požaduje nyní od policie písemnou omluvu.

Worsfold je bývalý voják a učitel bojového umění. 28. července ho zatkla policie za údajné "porušování veřejného pořádku" krátce předtím, než místem v Leatherheadu v Surrey projel olympijský cyklistický závod. Worsfold seděl na zdi, odkud chtěl závod sledovat. Policisté mu nasadili pouta a odvezli ho na policejní stanici v Reigate, protože prý jeho chování "vyvolávalo znepokojení".

"Tento muž byl umístěn nedaleko skupinky demonstrantů a vzhledem k jeho postoji, způsobu, jak byl oblečen a jeho blízkosti závodní dráze, ho policisté zatkli, aby zabránili možnému narušení veřejného pořádku," konstatovala policie v Surrey v oficiálním prohlášení.

Worsfold, jehož příběh nejprve publikoval satirický časopis *Private Eye*, tvrdí, že policie ho vyslyšela ohledně jeho chování a ptala se, proč není vidět, že se mu závod líbí. Worsfold trpí Parkinsonovou chorobou a má ztuhlé svaly v obličejí, takže se nemůže usmívat. Policie ho propustila za dvě hodiny.

"Mohlo se to udělat jinak. Byl jsem zatčen proto, že jsem se neusmíval. Mám Parkinsonovu chorobu," řekl Worsfold a zdůraznil, že si uvědomuje, že policisté pracují dlouhé hodiny a snažili se zajistit hladký průběh akce. Guardian

What did I miss.

From James Paterson | Thursday, 30 August 2012

This has got to be the understatement of the week: "The officer concerned had misinterpreted the law involved regarding the definition of a vehicle." That's how WA police explained **why A YOUNG mother was issued with a \$250 fine last year for talking on her mobile phone while pushing a pram along a footpath** on April 21 last year.

[http://www.perthnow.com.au/news/pram-pushing-mother-fined-for-using-mobile-phone-while-walking-on-a-mandurah-footpath/]

I wish I could make up fake Nanny State stories as crazy as that real one. I also wish I could think of more ridiculous examples of political correctness than a school in Nebraska telling a deaf three year old boy to change his name Hunter Spanjer because of their weapons policy, but...I just can't.

And I really wish I could think of a more creative reason to take personal leave from work than the suggestion in this real submission to a real government inquiry. It's from the Cat Alliance of Australia. But here's some really serious policy suggestions. The cover story for this month's *IPA Review* contains 75 radical ideas we want Tony Abbott to take up as prime minister.

A fascinating report into philanthropic giving in the United States was released this month. The list of the most generous cities in America might surprise you. But not once you've read this great post from Cato scholar Dan Mitchell, 'Left-wingers are only generous with other people's money'.

It turns out American conservatives don't just give more to charity - they also read more. This amazing infographic from Amazon is depressing viewing for an Obama supporter - if Americans vote the same way they buy books, he'll only win five states!

The Republican National Convention is underway this week in Tampa, Florida. Vice-Presidential nominee Paul Ryan just delivered his acceptance speech - watch it here. Some excellent longer reading: Amir Taheri in the latest edition of *Standpoint* on why we should be optimistic about Iraq, and this piece from the *Guardian* last week on the scary new generation of Conservative MPs (they actually support free markets!).

Becherovka, Rum, Fernet, Griotka, Česká piva

Budvar, Zlatopramen, Plzen,

Monday – Friday 8.30-17.00

Goulburn Wines & Spirits

9-13 Brisbane Street
Darlinghurst, NSW 2010
02 9264 8459

email sales@goulburnwines.com.au
Wholesale and retail 10.11.12

Back to School: Lessons in Time, Invisibility and Algebra

Kids grow up so fast. The other day I said to my younger son, "Wow. I can't believe you're starting sixth grade this year! I remember when I started sixth grade. It was really fun, because we were learning much more interesting things than we learned in fifth grade."

He said, "Dad, I'm starting fifth grade this year."

"Right!" I said. "Of course you are. So, forget what I just said. I had it mixed up. Fifth grade is great. It's much better than sixth grade...no, I mean...never mind. Hey, let's go find your Mom!"

Apparently kids don't grow up as fast as I thought.

They say that time flies when you're having fun. So, I guess it would make sense that the opposite is true when you're having children. As a parent, the time does seem to slowly drag by – one mind-numbing, soul-deadening, hope-crushing day after the next.

It's not that I don't love my children. I do. Most of the time. And by "most of the time," I mean the 50.0001% of the time when I'm not imagining how delightfully easy and problem-free my life could be without them.

Seriously, though, having children is like getting a gift...from someone who either didn't know you very well, or was mentally unstable, or else wanted to get even with you for something terrible that you once did to them.

Sure, sometimes my children are like angels, just unfortunately without the invisibility aspect of that analogy. Not that human invisibility is impossible. I know, because, as incredible as it might sound, I myself have managed to achieve it.

It started a few years ago, when my older son came home from school one day and walked right past me into his room without saying a word. I was astonished. *It was as if he had not even seen me at all!*

"Hello!" I said to him as he passed by me, but there was no response from him. It was just a short leap for me to the stunning conclusion that *he could not hear me either!*

I'll admit that, at first, I panicked. I ran to the kitchen, grabbed a fork, and started jabbing myself in the arm with it just to be sure that I had not completely dematerialized. Of course, I should have realized that I had already proven that just by picking up the fork.

I also yelled at the cats, to confirm that I was still audible to other creatures, which sent both of them fleeing terrified into the bedroom to hide. I apologized to them later, even though in a way you could say that it was really my son's fault.

So, eventually I realized that it was only my children to whom I was invisible. But even that seemed kind of amazing.

Another startling surprise was the fact that my invisibility *seemed to have something to do with the clothes I was wearing*. I discovered this when I tried testing it out by walking around our apartment naked for several days in a row.

"Jeez, Dad, put some clothes on!" one of them finally said.

Weird, right? I'm no scientist, so I can't explain the physics behind this mysterious phenomenon, but it's pretty interesting to say the least.

And, stranger still, it's not always the case. Somehow they are able to see me, even fully clothed, whenever they need help with their homework.

Darn it! Of all the times for my invisibility clothes to fail me!

But, I know that I should be a responsible parent. So, when I found out that my older son is going to start studying algebra this year, I thought that I should brush up on the subject in order to be able to help him with it. I even went out and bought a book called "Algebra Made Easy", and I began by looking at some of the test questions at the end of it. The first one was:

Prove that (x² + y²)² = (x² - y²)² + (2xy)²

That was when I went back to the bookstore and bought yet another book. This one was called: "Coming to Terms With the Fact That You Are Not Going to Be Able to Help Your Child With Algebra." I've found it very reassuring.

Of course I worry about my children when it comes to getting good grades in school. And, naturally, my main worry is that they'll find out what kind of grades I had when I was in school.

But the only way they could possibly find that out is if the young friend of theirs whom I hired to hack into my school's computer and destroy my records tells them about that. And I made sure to pay him enough to guarantee his silence, because I really care about my kids' future.

I guess what I'm trying to say is that, even if my kids can't see me, I'm there for them.

At least, I think I am. Let me check.

Ow! Yep.

Darn. I keep forgetting that's it's enough just to pick up the fork.

It's been a long day.

..

I NEVER KNEW THIS ABOUT JAPAN

They are indeed a very evolved race. Have you ever read in the newspaper that a political leader or a prime minister from an Islamic nation has visited Japan?

Have you ever come across news that the King of Iran or a Saudi Arabia prince has visited Japan?

Japan, a Country keeping Islam at bay.

Japan has put strict restrictions on Islam and ALL Muslims.

The reasons are:

a) Japan is the only nation that does not give citizenship to Muslims.

b) In Japan permanent residency is not given to Muslims.

c) There is a strong ban on the propagation of Islam in Japan .

d) In the University of Japan, Arabic or any Islamic language is not taught.

e) One cannot import 'Koran' published in Arabic language.

f) According to data published by Japanese government, it has given temporary residency to only 2 lakhs Muslims, who need to follow the Japanese Law of the Land. These Muslims should speak Japanese and carry their religious rituals in their homes.

g) Japan is the only country in the world that has a negligible number of embassies of Islamic countries.

h) Japanese people are not attracted to Islam at all.

i) Muslims residing in Japan are the employees of foreign companies.

j) Even today visas are not granted to Muslim doctors, engineers or managers sent by foreign companies.

k) In the majority of companies, it is stated in their regulations that no Muslims should apply for a job.

l) The Japanese government is of the opinion that Muslims are fundamentalist and even in the era of globalization, they are not willing to change their Muslim laws.

m) Muslims can not even think about getting a rented house in Japan .

n) If anyone comes to know that his neighbour is a Muslim then the whole neighbourhood stays alert.

o) No one can start an Islamic cell or Arabic 'Madarsa' in Japan

p) There is no personal (Sharia) law in Japan .

q) If a Japanese woman marries a Muslim then she is considered an outcast forever.

r) According to Mr. Komico Yagi (Head of Department, Tokyo University) "There is a mind frame in Japan that Islam is a very narrow minded religion and one should stay away from it."

s) Freelance journalist Mohammed Juber toured many Islamic countries after 9/11 including Japan . He found that the Japanese were confident that extremists could do no harm in Japan .

Ban on Dihydrogen Monoxide

This is excellent. It only proves what I have been saying for years. Global warming or climate change along with all the other environmental BS that people swallow, like the fools they are, is shown in this simple jr. high school student’s experiment. The reasons listed are all true, but what he was referring to and urging people to sign a petition to ban is essential for life. Gullible is an understatement for people that swallow similar garbage.

Ban on Dihydrogen Monoxide - - Wow!!...D3

A freshman at Eagle Rock Junior High won first prize at the Greater Idaho Falls Science Fair on January 26.

In his project he urged people to sign a petition demanding strict control or total elimination of the chemical "dihydrogen monoxide." And for plenty of good reasons, since it can:

- 1. causes excessive sweating and vomiting
- 2. it is a major component in acid rain
- 3. it can cause severe burns in its gaseous state
- 4. accidental inhalation can kill you
- 5. it contributes to erosion
- 6. it decreases effectiveness of automobile brakes
- 7. it has been found in tumours of terminal cancer patients

He asked 150 people if they supported a ban of the chemical.

One hundred forty-three said yes.

Six were undecided.

Only one knew that the chemical was...

Water! (H2O)

The title of his prize winning project was, "How Gullible Are We?"

He was attempting to show how conditioned we have become to the alarmists practicing junk science and spreading fear of everything in our environment. The conclusion is obvious.